Biblioteca [illegible]
Tîrgu-Mureș

Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR.

16 (82)

JOI, 17 APRILIE
1969, ANUL III

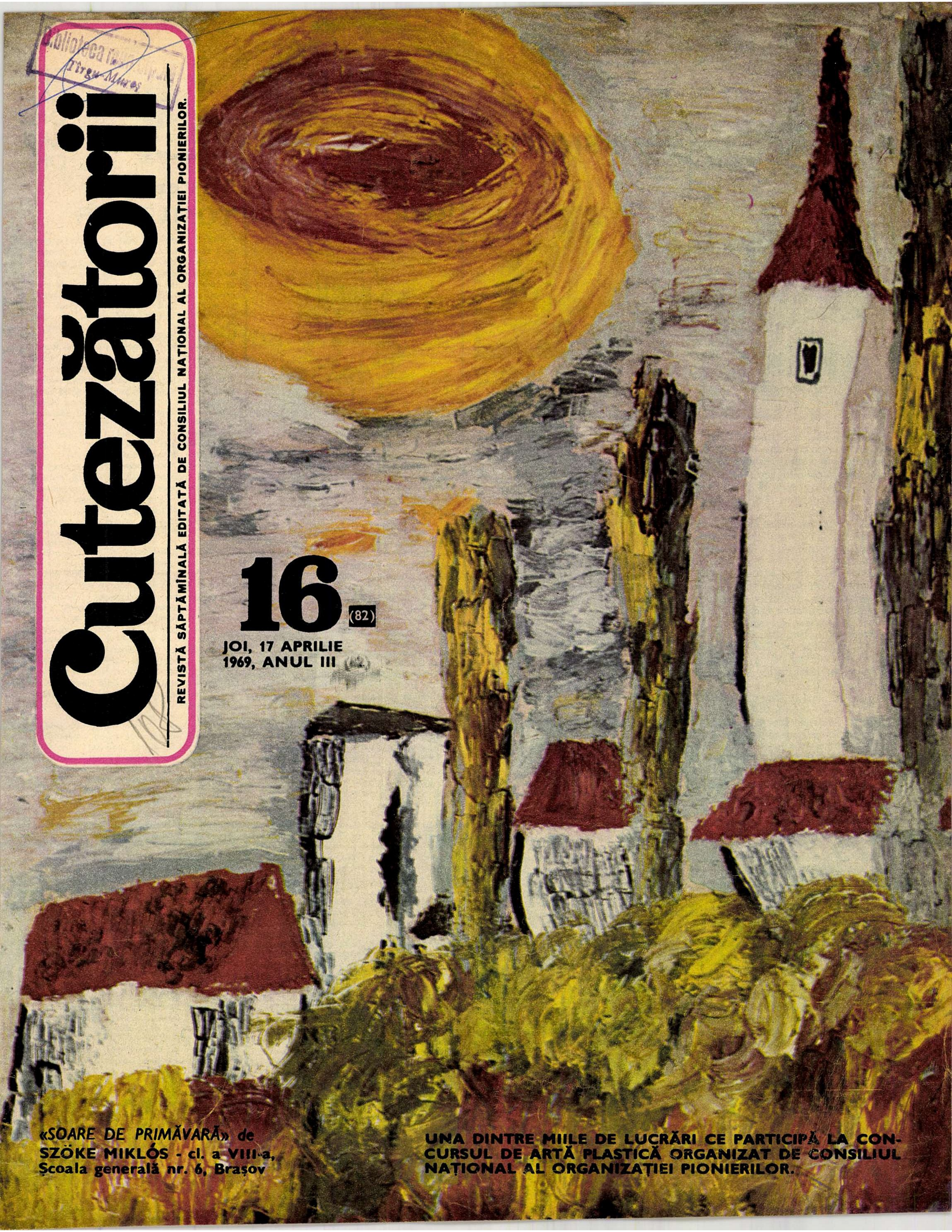

«SOARE DE PRIMĂVARĂ» de
SZÖKE MIKLÓS - cl. a VIII-a,
Școala generală nr. 6, Brașov

UNA DINTRE MIILE DE LUCRĂRI CE PARTICIPĂ LA CONCURSUL DE ARTĂ PLASTICĂ ORGANIZAT DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR.

ECRAN

Cutezătorii

16

ASALT DE PRIMĂVARĂ

Spunea poetul că, dacă în liniștea verii auzim iarba crescînd, în neodihna iernii simțim frămîntarea grîului. Gigantica bătălie a pîinii începe printre viscole. Solstițiul nu face decît să ne-o aducă în fața ochilor, reală, măreață, eroică.

Trăim zilele unice cînd fiecare clipă e o aripă de vis îndreptată spre recolta de mîine. Visul puterii, hărniciei, îndîrjirii, efortului necurmat investit în bătălia pentru pîine. Incandescența oțelăriilor, ritmul sondelor, așteptarea gravă a laboratoarelor, neliniștea poeziei și aburul stelar al muzicii și-au schimbat centrul de greutate, au invadat nesfîrșirea cîmpiilor. Bucuria de mîine a pîinii se naște acum. Cutezanța primăverii e în milioanele de oameni ai ogoarelor, în frumusețea și dăruirea muncii lor.

Semănătorului romantic și solitar din versul lui Alecsandri i-a luat locul, în anii noștri, efortul colectiv; traista cu semințe a rămas undeva departe, suspendată între o amintire duioasă și un cîntec de demult. Socialismul este la noi dirijorul marii orchestre a tractoarelor, el smulge pămîntul din incertitudinea ploii și a soarelui, făcînd să lucreze pentru bătălia pîinii biologia și chimia, meteorologia și organizarea științifică a muncii. Dar aceste zile unice și-ar lumina doar o parte a măreției lor, fără efortul, fără abnegația milioanelor de țărani cooperatori, de mecanizatori, de ingineri agronomi, fără inima tuturor acestora dăruită fiecărei clipe de încordare.

Pretutindeni în țară este în toi asaltul de primăvară al ogoarelor. E o luptă bărbătească, grea, pătimașă. Ea te cheamă și pe tine, atît de tînărule cutezător. De peste tot primim vești că, școlar silitor, tu ești în același timp ucenicul care, ajutîndu-ți părinții și frații mai mari, descoperi bucuria fără seamăn a muncii. În recolta bogată de mîine, în pîinea caldă de pe masă, vom descoperi și ambiția ta, mîndria ta, frumusețea pe care hărnicia ți-o dăruie încă din copilărie pentru ca s-o porți, demn și bărbătește, toată viața.

Octav PANCU-IAȘI

FAPTE PIONIEREȘTI

...OBIȘNUITE

Există părerea — îmi dau seama de aceasta din numeroasele anumite **scrisori pe care le primesc — că o faptă pionierească demnă 100% de această denumire, implică neapărat** EROISM. **(Chiar așa, cu majusculă). Poate de aceea 2 din 5 corespondențe relatează salvări de la înec (ce-o să fie la vară!), stingeri de incendii (ce-o să fie la iarnă!), descoperiri și intervenții mai mult sau (doar ceva) mai puțin decît formidabile și... și nu le pun la îndoială cîtuși de puțin. În orice caz, dacă cineva ar fi pișcat de dubiu n-are decît să recurgă la serviciile aritmeticii, care i-ar spune așa:**

— În fond, sînt aproape 2 000 000 de **pionieri. Înmulțim cu numărul de zile ale unui an = 730 milioane de prezențe pionierești înșirate de-a lungul a 365 de zile! Și dacă fiecăruia i se întîmplă doar 1 (una) împrejurare deosebită pe trimestru, dar aceasta** cu totul și cu totul deosebită, **vă rog să faceți dumneavoastră totalul** posibilităților **pionierești de a făptui lucruri din categoria celor ce merită majuscula aprecierii noastre.**

Nu, nu e nici o inflație de «extraordinar», nu este nimic exagerat în micile «reportaje eroice» pe care le primesc sau de care iau cunoștință. Și totuși, admirînd pe toți acești Heracleși, simt nevoia să mă consult cu voi într-o problemă. Aceea a faptelor cu totul și cu totul obișnuite. **Merită sau nu și ele o majusculă? Iată, vă pun în față o scrisoare din București.**

«De curînd în cutia noastră poștală a apărut o scrisoare care nu ne era adresată. Era o carte poștală a cărei adresă era aproape ștearsă. Nu se putea citi decît strada. În cartea poștală era vorba despre o mamă care își chema fiul să o vadă, fiind bolnavă. Mi-am zis: omul acesta locuiește pe strada noastră. Trebuie să-l găsesc. Și l-am găsit. Aveam de gînd să merg și să întreb din casă în casă. Pe strada noastră sînt 240 de numere. Închipuiți-vă că omul locuia în a treia casă de lîngă noi!»

V-am pus sub ochi această scrisoare ca să mă consult cu voi, să vă cunosc părerea. E limpede, sînt fapte mici, obișnuite, de loc ieșite din comun. Milioane de copii procedează la fel. Și aprobăm aceste fapte, ne plac, ne emoționează... De ce? Poate pentru că lipsite de un eroism cu majusculă, eroismul lor constă tocmai în faptul că pot fi înfăptuite zi de zi, oriunde, de oricare dintre voi. Așa să fie? Știu eu? Să ne gîndim împreună...

Mircea SÎNTIMBREANU

RADAR

Un trimestru febril

Așadar a început și trimestrul al treilea. Ultimul, din acest an școlar. Un băiat mi-a spus că pentru el trimestru acesta a început din... toamnă! Așa o fi? Așa, din moment ce el probează asta numai cu note bune și foarte bune. O fată mi-a spus chiar, că pentru ea trimestrul a început... din clasa întîi! Ei, dar nici chiar așa! Ce ne-am face dacă am cere fiecărui copil ca trimestrul al treilea să fi început chiar din clasa întîi? Negreșit însă, trimestrul acesta este trimestrul ultimei mari bătălii pe cîmpul de luptă al învățăturii, dintr-un întreg an școlar. Și cîte fapte de eroism nu se pot petrece în aceste ultime săptămîni de școală! Cîte medii salvate, cîte handicapuri refăcute! Ca pe ultimele sute de metri ale unei curse de «cinci mii», cînd se decide învingătorul. Și treaba ar merge cum ar mai merge dar, nu știu cum se face că în trimestrul acesta vin toate pe capul omului. Gugușțiucii încep să te cheme mai stăruitor prin parcuri sau prin crînguri; covorul de iarbă s-a derulat uimitor la colțul străzii și nimeni, dar absolut nimeni nu știe cum, pe acest covor a picat, ca din cer, și o minge de fotbal; planșele pentru concursul de artă plastică trebuie predate în aprilie; dacă ai ajuns în finală la Festivalul cultural-artistic al pionierilor și elevilor, trebuie să te pregătești serios. O finală, oricum, e o finală! Ce să faci? Sau mai bine-zis, ce să nu faci? Să nu te plimbi cîteva minute prin parc, ca să asculți cîntecul păsărilor? Nu e frumos. Le-ai așteptat toată iarna, și tocmai acum... Să nu faci puțină mișcare, într-un meci de fotbal la care totdeauna scorul devine de rugbi? Nici asta. S-ar putea ca tocmai prin lipsa ta să piardă echipa «tigrilor albaștri» și să cîștige cea a «leilor vărgați». Să nu te prezinți la concursul de artă plastică? Asta chiar că nu se poate. De unde știi că aici nu te așteaptă un premiu? Desenele tale au o sensibilitate aparte, un colorit armonios... Cît despre finala la concurs, nu e vorba numai de tine. E vorba de școala ta, de unitatea ta de pionieri, de prieteni, de colegii pe care îi reprezinți... Poate să lași învățătura puțin pe planul doi? Cine ar putea să se gîndească măcar o clipă la acest lucru? Doar am vorbit: trimestrul acesta este hotărîtor pentru întregul an școlar. Atunci? Cred că în cazul acesta este vorba în primul rînd de *dozaj*. De drămuirea cu mare răspundere a timpului și a efortului de care dispui. Și asta n-o poate face nimeni în locul tău. N-o poți face decît TU.

Petre GHELMEZ

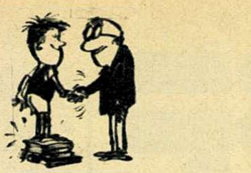

DE LA OM LA OM

Misteriosul TOMULETE

Iată o chestiune dificilă: «Are cineva voie să-mi dicteze cu cine să fiu prieten și cu cine nu?». *Din păcate, micul indignat care ne-a trimis aceste rînduri nu e darnic cu amănuntele. Aflăm doar că* «ori de cîte ori mă duc la joacă, mi se spune: Ai grijă, să nu te prind cu Tomulete. Dacă vin ceva mai tîrziu la masă, iarăși: Ai fost cu Tomulete! Ce ți-am spus eu? Într-o bună zi, ai să ajungi ca el!»

Problema e cît se poate de serioasă. Prima întrebare ar fi: Cine se amestecă în viața autorului acestei scrisori, «dictîndu-i» în împrejurări cînd, de obicei, fiecare hotărăște singur? Iar a doua întrebare, trebuie să sune, fără îndoială, astfel: cine e misteriosul Tomulete? La cea dintîi mă încumet să bănuiesc că autorul scrisorii s-a referit la părinții săi. Într-adevăr, cine te așteaptă cu masa pregătită, îngrijorîndu-se că nu vii la timp? Și pe cine interesează atît de mult cum o să ajungi într-o bună zi? Acești oameni veșnic preocupați nu pot fi decît părinții! Dar iată că, printre clasicele lor expresii ca «Am văzut un pulovăr frumos, modern, cred că o să ți-l cumpăr» sau «Uite, să ai de film și de-o prăjitură» — pe care le suportăm — apare la un moment dat observația «Să nu te prind cu Tomulete» — pe care n-o mai suportăm! Cititorul nostru putea să pună întrebarea și altfel, de pildă: E firesc ca o persoană să-mi dea sfaturi în privința alegerii prietenilor? *Dar el se exprimă, ați văzut și voi, în alți termeni:* Are cineva voie să-mi dicteze...!? *Sînt foarte multe cauzele și scopurile pentru care oamenii — părinți se interesează de fiecare acțiune a oamenilor — copii. Deoparte, 30—40 de ani de solidă experiență de viață, de cealaltă — primele întrebări despre viitor. Deoparte, maturitatea, înțelepciunea, simțul măsurii — de cealaltă adolescența fragilă, îndrăzneala naivă, voioșia fără limită. Oare* cineva are voie să-mi dicteze... *Da! Iar atunci cînd nu înțelegi de bună voie, e necesar, băiete, ca părinții să-ți și poruncească!*

...Toate bune și logice, dar printre rîndurile de mai sus am avut mereu impresia că apare un obraz mirat: Tomulete! Cine o fi Tomulete, care a declanșat această discuție? Desigur, un coleg sau un amic de vîrsta autorului scrisorii. E greu de crezut că acest Tomulete ar fi premiantul clasei, sau un tînăr geniu al artelor, sau cavalerul desăvîrșit al politeții, de vreme ce autorului scrisorii i s-a atras de către părinți atenția asupra pericolului de «a ajunge ca Tomulete». Deci Tomulete e un pericol. Să fie zurbagiu? Să fie bătăuș? Și fie leneș? Nu știu nimic. În orice caz, nu văd cum un astfel de om plin de defecte și-ar fi putut atrage prietenia corespondentului nostru. Sau, chiar dacă le are, o fi posedînd și o calitate: poate e un bun fotbalist (iar corespondentul nostru rîvnește să-l imite) poate povestește frumos (iar corespondentului nostru îi place să discute) poate, ca prieten, e atent și devotat (iar corespondentul nostru are nevoie de un prieten atent și devotat!) Din două, una: sau corespondentul nostru nu dă importanță defectelor *lui Tomulete, sau* părinții nu cunosc și calitățile acestuia. *În ambele cazuri există o eroare. Iar la mijloc, Tomulete... care e și el copil, care poate să devină mai bun sau mai rău decît este, și care poate că are niște părinți care-i spun:* «E bine că ești prieten cu cutare, vezi cum te porți, e un băiat tare bun, poate că într-o zi ai să ajungi ca el...»

Ovidiu ZOTTA

Ancheta noastră

CE ESTE PRIETENIA?

O FLOARE ALEASĂ CARE SE CERE ÎNGRIJITĂ DE MULȚI GRĂDINARI.

Așa ne asigură din capul locului **POHRIBEANU LĂCRĂMIOARA**, din clasa a VII-a C., de la Școala generală nr. 81 din București, și se grăbește să adauge: **«Atunci cînd dintre**

(continuare in pag. 4)

A bătut primul gong
în finala
Festivalului cultural-artistic
al pionierilor și elevilor.
Citiți amănunte
în
paginile 10—11.

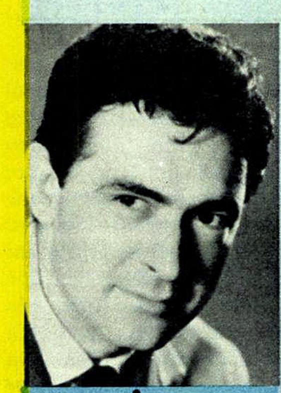

Succes finaliștilor!

Prin artă exprimăm ceea ce este cu adevărat cinstit, simplu și drept în sufletele noastre. De aceea, cu prilejul finalei Festivalului vostru, dragi prieteni, să dorim talentului să răzbată cît mai sus, să-i răsplătim cu lauri pe cei vrednici. Fie ca frumusețea cîntecului, a jocului, a recitărilor voastre să aducă pretutindeni bucuria copilăriei proaspete care înflorește în țara noastră!

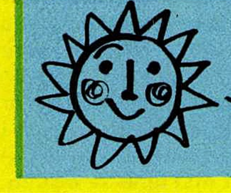

FOARTE IMPORTANT!
CĂTRE TOȚI PRIETENII REVISTEI Cutezătorii

Ștafeta pionieriei

ANCHETA CONCURS

În curînd se vor împlini 20 de ani **de la înființarea primelor detașamente de pionieri din țara noastră.**

Organizația pionierilor a acumulat de-a lungul acestor ani un bogat tezaur **de fapte. Din promoție în promoție, pionierii patriei au primit, au îmbogățit și au transmis mai departe acest TEZAUR AL PIONIERIEI ca pe o minunată ștafetă a vîrstei, a idealurilor lor cutezătoare.**

Scrieți-ne despre această bogăție de fapte. Revista «Cutezătorii» își pune paginile la dispoziția fiecărei unități de pionieri, a fiecăruia dintre cititori, în cadrul anchetei-concurs: ȘTAFETA PIONIERIEI

PREMIILE
- **Un magnetofon și trofeul transmisibil «Pana de aur»**
- **O bicicletă**
- **Două ceasuri de mînă**
- **5 mențiuni** — (echipament sportiv.)
- **10 abonamente anuale la revista «Cutezătorii»).**

Vă invităm să cercetați îndeaproape trecutul și prezentul unității voastre de pionieri. Comunicați-ne cît mai curînd rezultatul cercetărilor.

Scrieți-ne urgent despre:

- ***Trofee, documente și fotografii din arhiva unității.***
- ***Drumul în viață al foștilor pionieri.***
- ***Cea mai frumoasă zi din viața de pionier.***
- ***De la ei învățăm dragostea de patrie și cutezanța*** **(chipuri luminoase de comuniști — muncitori, țărani și intelectuali — vîrstnici și tineri, cunoscuți în anii de pionierie, cărora doriți să le semănați).**
- ***Filmul unei zile din activitatea detașamentului sau unității voastre.***
- ***Cinstim cravata roșie*** **(chipuri și fapte ale pionierilor, cu care vă mîndriți).**

Cele mai bune lucrări (*anchete, reportaje, evocări, însemnări și fotografii*) vor fi publicate în revistă.

NOU!

ACEST CONCURS ESTE DESCHIS, DE ASEMENEA, ȘI PRIETENILOR MAI VÎRSTNICI AI REVISTEI NOASTRE.

ÎI RUGĂM PE TOȚI FOȘTII PIONIERI, PRECUM ȘI PE ÎNVĂȚĂTORI, PROFESORI, COMANDANȚI DE PIONIERI ȘI PĂRINȚI SĂ NE RELATEZE AMINTIRILE ȘI IMPRESIILE LOR LEGATE DE PIONIERIE. CELE MAI INTERESANTE CORESPONDENȚE ALE ACESTORA VOR FI DISTINSE CU DIPLOMA DE ONOARE A CONCURSULUI «ȘTAFETA PIONIERIEI». AUTORII LOR VOR PRIMI INSIGNA JUBILIARĂ «A XX-A ANIVERSARE A ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR DIN R.S.R.»

CE ESTE PRIETENIA?

(urmare din pag. 3)

aceştia unul singur îşi uită îndatoririle, floarea se ofileşte şi încet, încet, piere».

Scurtă istorie

Vă mai amintiţi conţinutul scrisorii pe care am publicat-o în cadrul anchetei noastre? Într-o clasă sînt doi prieteni. În timpul orei de desen, unul dintre ei, Marian, deschide revista Cutezătorii şi se cufundă în lectură. Prietenul lui, Caburgan Vasile, îl vede şi, vrînd să-l sustragă de la o astfel de preocupare, foarte nimerită în timpul liber, dar nepotrivită în timpul orelor de clasă, recurge la o stratagemă. Îi face semn, promiţîndu-i un volum din colecţia «Clubul temerarilor». Marian acceptă. Trimite revista lui Caburgan, dar acesta nu-i mai dă în schimb cartea promisă. Sună clopoţelul de recreaţie. Caburgan merge să-i înapoieze revista prietenului său, însă acesta sare la bătaie. **«Atunci am vrut să lovesc şi eu, dar în mintea mea zdruncinată de cei trei pumni, am înţeles că nu pot lovi un prieten»,** ne scria Caburgan Vasile. Şi, în timp ce cîţiva colegi îl încurajau să-i răspundă în acelaşi fel lui Marian, el s-a retras, pregătindu-se pentru ora următoare. **«Vă rog să-mi răspundeţi, dacă acest «prieten» mai merită să fie prieten cu mine? Care sînt rosturile unei prietenii? Ce înseamnă un prieten adevărat?»** ne cerea el.

Am considerat că o astfel de întîmplare este un prilej de meditaţie în plus pentru fiecare dintre cititorii noştri şi am publicat scrisoarea, cerîndu-le părerea. Mulţimea de plicuri sosite la redacţie drept răspuns, seriozitatea cu care corespondenţii noştri au judecat conflictul dintre cei doi prieteni, ne bucură şi ne întăreşte convingerea că am făcut bine, procedînd aşa, sporindu-ne totodată regretul că, din cauza lipsei de spaţiu, nu vom putea cita decît o parte din scrisorile interesante pe care le-am primit.

Prietenul bun la nevoie se cunoaşte

Mai întîi de toate este emoţionant faptul că, începînd chiar de a doua zi, după publicarea anchetei au şi început să «curgă» la redacţie răspunsurile. Judecînd după un vechi şi înţelept proverb al poporului nostru, pe care mulţi dintre corespondenţi au ţinut să-l reamintească **«Prietenul bun la nevoie se cunoaşte»** asta înseamnă că atît Marian, cît şi Vasile Caburgan, noi toţi, trăim printre o mulţime de prieteni, pe unii dintre ei nici nu-i cunoaştem poate, dar fiecare în parte este gata să ne dea la nevoie o mînă de ajutor. **«Sînt una dintre sutele de eleve care, poate chiar în această clipă iau tocul în mînă pentru a răspunde la întrebările prietenului nostru Caburgan Vasile»,** îşi începe scrisoarea **PUICEA DANIELA**, de la Şcoala generală nr. 92 din Bucureşti. Daniela nu este decît în clasa a IV-a, dar gîndurile ei despre prietenie sînt mari şi frumoase: **«O adevărată prietenie este atunci cînd amîndoi prietenii se respectă şi se ajută unul pe altul. Un prieten adevărat nu se supără la orice vorbă i-ai spune, te ajută şi nu te părăseşte la nevoie.»** Aşa este, Daniela. Tocmai de aceea te şi înţelegem cînd, adresîndu-te lui Vasile Caburgan tu adaugi: **«Eu cred că voi aţi putea lega din nou prietenia, dar Marian trebuie să-şi recunoască greşeala. Bănuiesc că el a sărit la bătaie numai pentru că nu a ştiut de buna ta intenţie. Altfel, poate ţi-ar fi mulţumit.»**

Calificative pe care nu le putem acorda uşor

De altfel, deşi nici unul dintre cei ce au răspuns anchetei noastre nu au aprobat gestul violent al lui Marian, aproape toţi sînt de acord că prietenia celor doi poate să continue. Bineînţeles, bazîndu-se pe o mai bună cunoaştere decît pînă acum, pe o mai mare comuniune sufletească şi spirituală. **«În primul rînd cred că doi colegi care se consideră prieteni trebuie să aibă puncte de vedere comune şi să se cunoască bine unul pe altul»,** este de părere **AMBĂRUŞ MARCEL,** din clasa a VII-a A, de la Şcoala generală nr. 1 din comuna Cleja, judeţul Bacău. Şi continuă: **«Consider că aceşti prieteni nu s-au cunoscut bine unul pe altul, pentru că, în cazul în care Vasile Caburgan ar fi cunoscut reacţiile prietenului său în diferite împrejurări, ar fi ales poate un alt moment în care să-i atragă atenţia că a săvîrşit o faptă de indisciplină. Poate ar fi fost mai bine să discute despre aceasta la sfîrşitul orei. Momentul unei atitudini trebuie folosit şi el în mod raţional. Eu cred că Vasile a procedat foarte frumos că nu s-a răzbunat împotriva colegului şi prietenului său. Sînt de părere totuşi ca pe viitor să nu dea aşa de uşor calificativul de «prieten» sau «fost prieten», aşa cum îşi încheie el categoric scrisoarea: «Totodată vă dau şi numele fostului meu prieten: M. Marian».**

Dar tu, Mariane, ce crezi?

Cît despre **MIHAELA DOINA PĂDUREANU** din Bucureşti, clasa a VIII-a, după ce se întreabă de ce Marian nu citeşte revista Cutezătorii în recreaţie sau acasă **«chiar dacă aceasta este foarte frumoasă şi atrăgătoare»**, ţine să

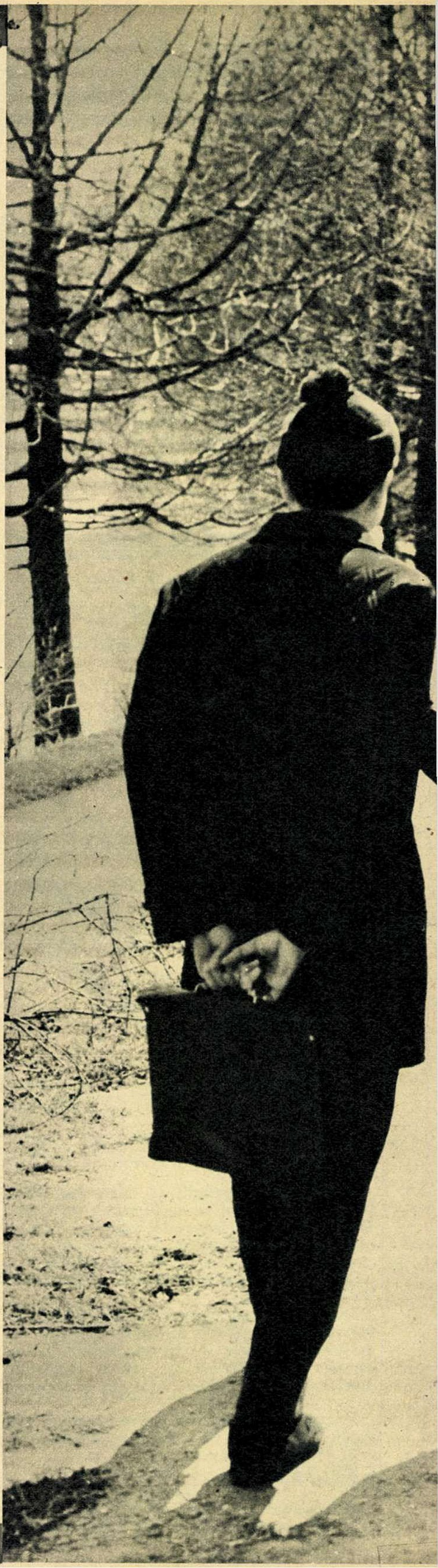

...O prietenie înseamnă
o mare răspundere.
Nu e un lucru ușor
acesta.
Trebuie să ai tăria să
o duci, să
ai grijă să nu obosești,
fiindcă drumul ei
este lung și,
nu este lin; răspunzi
atît pentru
tine cît și pentru
prietenul tău,
răspunzi pentru unul
dintre cele mai
nobile
sentimente omenești.

se adreseze în încheierea scrisorii ei în special lui Marian. **«Nădăjduiesc că înțelegi și tu, Mariane, că n-ai procedat bine. Și te mai rog ceva: încearcă să te pui măcar pentru o clipă în situația prietenului tău. Crezi că lui i-a fost ușor? Nu caut prin aceste rînduri să te dojenesc, vreau să știi doar că și eu, ca și tine, am prieteni, dar niciodată nu am fost certată cu ei. Spune-mi însă, tu, tu ce crezi despre ceea ce ai făcut?»**

«Eu cred că nu ar trebui să stricați prietenia voastră, Vasile Caburgan» zice **MIRELA GÎNDACU** din Turnu Severin. **«Poate vă leagă amintiri frumoase, gîndiți-vă la marile bucurii și micile necazuri prin care ați trecut amîndoi...»** și, referindu-se la rosturile unei prietenii, Mirela adaugă: **«Cred că în primul rînd prietenia ajută la formarea unui caracter frumos, la cultivarea și stimularea talentului, a puterii de muncă, la înlăturarea nesociabilității, la îmbogățirea cunoștințelor și îndeosebi la apropierea dintre oameni».**

Citînd aceste rînduri, aproape că am transcris întreaga scrisoare a Mirelei. O scrisoare foarte scurtă. Dar o scrisoare deasă de gînduri alese.

O paranteză ce trebuie să ne dea de gîndit

Dar iată și o corespondență în care, după ce autoarea, **NISOI LUCICA**, de la Școala generală nr. 3 din Cîmpulung Moldovenesc, se referă la cei doi prieteni, fiind de părere că, explicîndu-și bine atitudinile, prietenia lor poate continua, ține să facă o paranteză. Chiar așa și zice: **«Aș dori totuși să fac o paranteză. Mie mi se pare că nu a fost potrivită nici atitudinea colegilor care îl îndemnau pe Vasile Caburgan să reînceapă bătaia. Așa gîndesc ei că pot ajuta la întărirea unei prietenii?»** Într-adevăr, Lucica, paranteza aceasta ni se pare și nouă că este necesară. De prieteniile noastre sîntem, este adevărat, răspunzători în primul rînd noi, cei care sîntem în cauză. Dar o răspundere destul de mare o poartă și cei din jurul nostru, care au datoria să creeze acel climat cald, omenesc, cel mai propice pentru ca frumoasa floare ce înnobilează și dă demnitate ființei umane să se dezvolte și să aibă viață fără moarte.

Despre prietenie, acest soare atît de necesar sufletului omenesc, s-au scris de-a lungul veacurilor, și se vor mai scrie, tomuri întregi. Au existat prietenii celebre care, cu marea forță a exemplului lor,au înflăcărat și continuă să înflăcăreze gîndurile și sentimentele oamenilor. Prietenia dintre Marx și Engels, dintre Goethe și Schiller, dintre Eminescu și Creangă. Au existat și există mii și milioane de prietenii despre care știm mai puțin, prietenii între oamenii mai puțini celebri, dar prietenii ale căror bucurii și frumuseți sînt la fel de mari, umplu inima cu aceeași generoasă și fără de margini lumină. La o astfel de prietenie s-au referit și corespondenții noștri cînd au vorbit despre prietenia dintre Marian și Vasile Caburgan. Este adevărat că în lumina acestei prietenii s-a interpus o pală de umbră. Umbra pe care zeci de prieteni, unii cunoscuți, alții mai puțin cunoscuți, au sărit să-i ajute, s-o înlăture. Prea puțin am mai avea noi de adăugat pe lîngă cele spuse de ei. Un lucru doar, poate că mai trebuie încă o dată amintit. O prietenie înseamnă o mare răspundere. Nu e un lucru ușor acesta. Trebuie să ai tăria să o duci, să ai grijă să nu obosești, fiindcă drumul ei este lung și,nu este lin; răspunzi atît pentru tine cît și pentru prietenul tău, răspunzi pentru unul dintre cele mai nobile sentimente omenesti.

Cinci minute... filozofi

Am fi vrut să încheiem rîndurile de față cu cîteva citate celebre despre prietenie. De pildă, cu cel al cunoscutului filozof din Grecia antică, Democrit: **«Nu merită să trăiască cine nu are măcar un singur prieten cumsecade»** sau cu cel al filozofului englez Francis Bacon: **«Prietenia îndoiește bucuriile și înjumătățește necazurile»** ori cu acea înțelepciune populară a lui Anton Pann: **«Prieten adevărat este acela care te sfătuiește spre bine, iar nu care îți laudă nebuniile».**

Citind însă, încă o dată, scrisorile prietenilor noștri, ne-a venit ideea de a scoate aceste citate din înseși scrisorile lor. Așadar...

«Prietenia este fructul cel mai îmbelșugat decît toate cîte există pe pămînt (Voicu E. Nicu, Școala generală Călugăreni, Prahova).

«Unii spun că numai atunci cînd ți se dă caietul să copiezi, cînd ți se suflă la lecție și cînd ți se laudă nebuniile, atunci acela îți este prieten. Dar această prietenie are o temelie șubredă». (Faur Teodora, Școala generală 191, București).

«Prietenul adevărat e acela cu care împărtășești bucuriile și tristețile, pe care îl ajuți și care îți dă un sfat în clipele grele, ale cărui bucurii și tristeți sînt și ale tale». (Florescu M. Irina, Școala generală Brănești, județul Dîmbovița).

«Prietenia? Poate că este cel mai frumos sentiment pe care-l nutrește un om față de un alt om» (Dumitrache R. Maria. comuna Ungheni, județul Argeș).

«A fi prieten cu cineva înseamnă că ești ceva mai mult decît un frate» (Chirtacu Constantin, clasa a VII-a B, județul Bacău).

G. PETRE

P.S. *Dezbaterea va continua în numărul 18 al revistei noastre, în care vom publica o nouă scrisoare de la Vasile Caburgan. Așteptăm și părerea lui Marian.*

Pîinea

O povestire de OCTAV PANCU-IAȘI

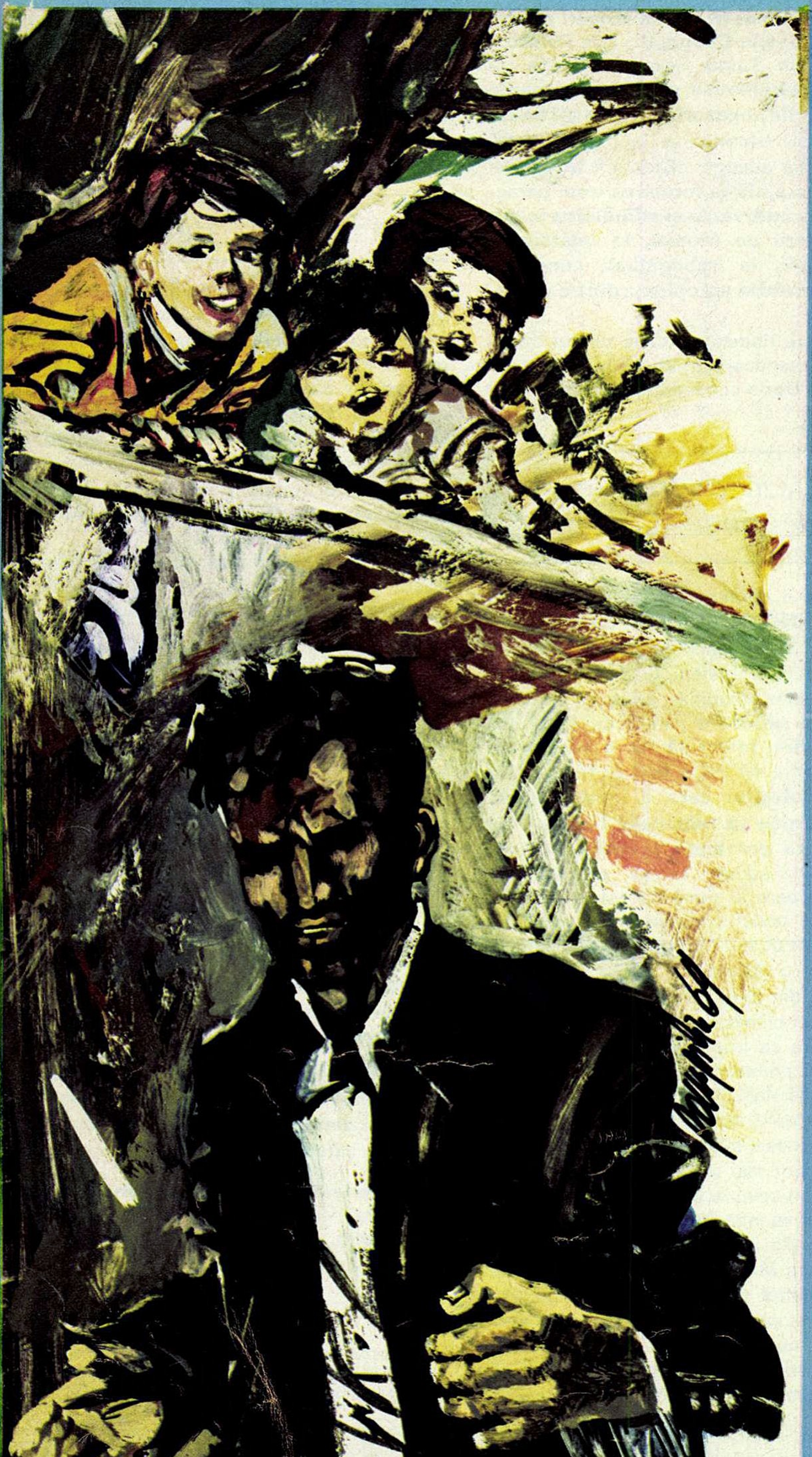

Desen de POMPILIU DUMITRESCU

De cîteva zile în orașul nostru era liniște. Vreau să spun că era ceea ce se înțelegea prin acest cuvînt, liniște, în orașul nostru aflat la nici douăzeci de kilometri de front, pe la începutul lui august '44. De cîteva zile încetaseră bombardamentele. Seara, dar mai cu seamă în zori, exploziile de pe front făceau, ca și înainte, să tremure aerul, totul în jur părea de gelatină, dacă stăteai nemișcat simțeai cum ți se mișcă părul; fără să bată vîntul, toate frunzele și hîrtiile de prin cotloane erau răscolite, cărțile se deschideau singure; țin minte cum a căzut cešcuța de lut de pe policioară, a căzut și s-a spart tocmai cînd mă uitam la ea, tocmai cînd mă gîndeam că desenul de pe ea, o floare cu petale galbene, chircite și fără strălucire, semăna nu mai țin minte cu ce; ca și înainte, auzeam bubuitul înfundat al tunurilor, iar pe străzile înecate de moloz se retrăgeau, uruind asurzitor, tancurile și camioanele verzi ale nemților; dar era liniște, liniștea unui cer albastru, înalt, nemărginit.

Aveam paisprezece ani, împlinisem paisprezece ani într-una din acele zile liniștite. Tata plecă la Ateliere uitînd să-mi spună ceva, uită și mama că era ziua mea, numai Ioana îmi dărui un măr. Mănîncă-l tu, i-am spus, mie nu mi-e foame. O mințeam, firește, pentru că de la începutul verii îmi era gîndul numai la mîncare, acasă, pe masă nu vedeam altceva decît o ciorbă de urzici și de castraveți, și tot ce mai găseam cu băieții prin grădinile părăsite erau fructele verzi, negre de praf și de fum pe care le mîncam cu tot cu sîmburi, nu alegeam nimic, nu aruncam nimic, stomacurile noastre ar fi înghițit și pietre. Se dădea și pîine, dar era o poveste cu pîinea și noi făcusem din povestea asta una și mai și. Nemții dăduseră ordin de evacuare a Atelierelor C.F.R., singura avere mai însemnată a orașului, pentru că pe lîngă Ateliere nu mai exista mare lucru, o făbricuță de lumînări, una de cărămizi și, mi se pare, o presă de ulei și vreo două mori electrice. Ordinul de evacuare a Atelierelor cerea ca treaba să se facă cu toată urgența, dar oamenii nu se grăbeau, desfacerea unui simplu șurub dura cîte trei ceasuri, împachetarea unor cuțite de strung într-o ladă răpi unei echipe de muncitori o zi și jumătate. Cînd văzu că nu face mare lucru cu strigătele și amenințările, ofițerul neamț care răspundea de evacuare încărcă o căruță cu pîine, o aduse în curtea Atelierelor, chemă oamenii și le spuse că graba le va fi răsplătită, cine lucrează cu nădejde pleacă acasă cu o pîine. Și uite așa, pîinea pe care o doreau toți, deveni pentru mulți prețul unui lucru pe care nu voiau, nu puteau să-l facă, un preț mult prea scump. Erau și din aceia care își spuneau că, pînă la urmă, nemții tot o să izbutească, n-avea rost să-și țină copiii flămînzi, și noi, băieții, cîți eram, vreo cinci sau șase pe strada Semnului, vedeam seara și oameni care veneau acasă cu cîte o pîine, ne uitam la ei la început cu poftă, pe urmă cu mirare, pe urmă cu ceva greu de spus, dacă mă gîndesc bine era un fel de bucurie că tații noștri nu ne aduceau pîine, nu știu cum să spun, aproape că ne plăcea că noi nu vom mînca, ne întrebam între noi dacă am mîncat pîine, ne puneam să jurăm dacă am mîncat, ba la unul care mesteca într-o seară ceva, ne-am uitat chiar în gură, doi îl țineau de mîini și doi de picioare, iar altul i-a deschis gura să vadă ce mestecă, era un fel de bucurie, de parcă de noi depindea tărăgănarea evacuării Atelierelor.

Aveam paisprezece ani, împlinisem paisprezece ani într-una din acele zile de liniște și de bucurie, acea liniște și acea bucurie despre care spun, o liniște asurzitoare și o bucurie poate de neînțeles. Tata plecă dimineață la Ateliere fără să-mi spună nimic, uită și mama că era ziua mea, numai Ioana îmi dărui mărul pe care nu l-am primit. Toată ziua bătui străzile cu băieții, eram în stare să mergem zeci de kilometri, să sărim gardul fiecărei grădini și cînd găseam un fir de ceapă sau un castravete chiuiam ca indienii, nu ne păsa de nimeni și de nimic, aveam bucuria aceea a noastră, beam căldări de apă ca să ne umplem stomacurile și, deodată, în mijlocul unor chiote sau a unui atac într-o grădină, ne opream și juram. Așa trecu ziua mea și veni seara, și seara ne găsi în capul străzii Semnului, așteptîndu-i pe cei care veneau acasă cu pîini, să ne uităm la ei, să ne uităm în ochii lor și pe urmă să jurăm. Ne-am luat după unul, nea Marin, am mers în urma lui fără să spunem un cuvînt, nici el nu ne întreba nimic, nici noi nu scoteam o vorbuliță, numai că el mereu își schimba pîinea dintr-o mînă în alta, ni s-a părut că pînă a ajuns în poartă a vrut s-o arunce de cîteva ori, dar cred că așa doar ni s-a părut nouă, așa voiam noi să se întîmple, așa am fi făcut noi. Și simțeam o bucurie cum nu mai trăisem; atunci, în seara aceea eram sigur că împlinisem paisprezece ani și știam că tata o să-mi facă darul cel mai frumos, o să vină acasă cu mîinile goale.

CÎTEVA DATE GRĂITOARE

• Lenin avea vîrsta de numai 13 ani, dar felul cum își alcătuia el compunerile atrăsese în mod deosebit atenția profesorilor. Elevul Vladimir Ulianov își alcătuia întîi ciorna lucrării, la care, după aceea, făcea o mulțime de adăugiri și corecturi. Urma apoi o transcriere pe curat a întregii compoziții. Compunerile sale erau întotdeauna notate cu foarte bine.

• Iată o însemnare dintr-un tabel al liceului din Simbirsk, privitoare la elevul Ulianov Vladimir (la acest liceu a învățat Lenin). «Un elev foarte dotat, foarte sîrguincios și ordonat. Învață bine la toate obiectele. A trecut examenele cu foarte bine. E un elev foarte capabil și serios».

• Din literatura rusă, lui Lenin îi plăcea foarte mult Pușkin și Turgheniev. Îi mai plăcea din literatura universală «Faust» al lui Goethe și citea cu drag poeziile lui V. Hugo. Aprecia, de asemenea, unele povestiri ale lui Jack London.

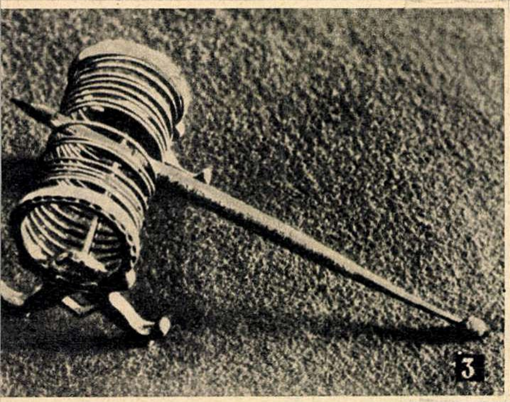

• Iată numai cîteva din marile biblioteci ale lumii pe care le-a frecventat Lenin, în emigrație: Biblioteca imperială de la Berlin, Biblioteca națională de la Paris, Biblioteca de la Muzeul britanic din Londra — pe aceasta din urmă Vladimir Ilici o prețuia în mod deosebit — și Societatea pentru lectură din Geneva.

• Pentru lucrarea «Dezvoltarea capitalismului în Rusia» Lenin a consultat 583 de cărți.

• Lenin era în stare să lucreze săptămîni în șir la un manuscris chiar după ce-l termina. La o broșură despre socialism și războiul imperialist a lucrat de la 21 iulie la 11 octombrie. După aceea a trimis editorilor trei completări, o notă și trei anexe. A dat indicații de literă și a citit cu multă grijă șpaltele. Este numai un exemplu dintre multe altele.

• Lenin a manifestat o deosebită atenție și dragoste pentru copii. În anii grei de după revoluție el s-a îngrijit ca produsele alimentare destinate copiilor să fie eliberate cu precădere. Cele mai bune clădiri au fost repartizate instituțiilor destinate copiilor.

• Lucrările lui Lenin au cunoscut în anii noștri, la noi în țară, tiraje foarte mari. Editura politică a tipărit 166 de titluri din scrierile lui Vladimir Ilici Lenin, într-un tiraj de aproape șase milioane jumătate de exemplare.

• Din ediția «Opere» au apărut 40 de volume, iar începînd din 1960 a început editarea «Operelor complete» din care s-au scos 50 de volume.

• Citām cîteva publicații din trecut în care au apărut articole aparținînd lui V.I. Lenin: România muncitoare **nr. 21 — 15 martie 1912,** Lupta zilnică **nr. 36 — 13 februarie 1916,** Lupta **nr. 23 din 13 noiembrie 1917.**

De-a lungul anilor au mai apărut, de asemenea, nenumărate lucrări ale lui Lenin, în tipăriturile ilegale ale partidului nostru.

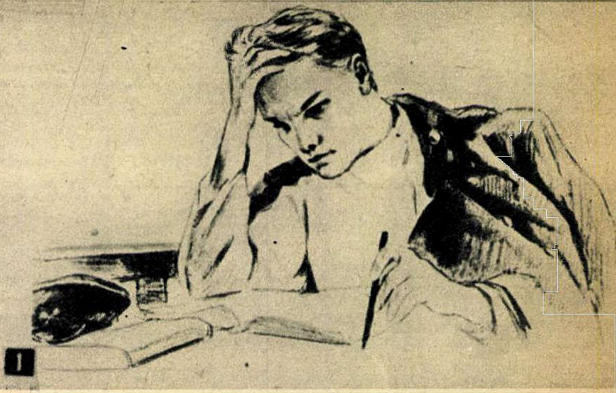

LENIN

UN TITAN AL GÎNDIRII REVOLUȚIONARE

SE ÎMPLINESC ANUL ACESTA, LA 22 APRILIE, 99 DE ANI DE LA NAȘTEREA LUI VLADIMIR ILICI LENIN.

VECHI MILITANT AL MIȘCĂRII MUNCITOREȘTI DIN ROMÂNIA, MIHAI GH. BUJOR A FOST UNUL DINTRE ACEIA CARE L-AU CUNOSCUT. AM ALES PENTRU VOI UN FRAGMENT DIN AMINTIRILE SALE, ÎN CARE POVESTEȘTE PRIMA ÎNTÎLNIRE CU LENIN.

* * *

În primele zile ale lunii decembrie 1917 am plecat din Odesa și în seara zilei a treia am ajuns la Petrograd. Îndată după sosire am vizitat Comisariatul poporului pentru afacerile externe.

Am înmînat comisarului poporului, cum se numeau pe atunci miniștrii, două exemplare dintr-un lung memoriu: unul pentru el și altul pentru Lenin, care era foarte ocupat.

Apoi, într-o dimineață, telefonul din apartamentul ce ocupam în marele hotel «Astoria» începu să zbîrnîie. Telefonista mă înștiință că sînt chemat de Lenin și că mașina lui mă așteaptă jos.

Peste vreo cinci minute, automobilul lui Lenin intra pe poarta vastului Institut Smolnîi, masiva clădire a fostului liceu, acum sediul statului-major al revoluției, inima, brațul și creierul ei.

Șoferul îndeplini formalitățile și străbăturăm prin furnicarul omenesc ce aștepta rîndul. Urcarăm treptele a două etaje și ajunserăm la capătul labirintului, unde alte santinele ne dădură drumul înăuntru. Intrarăm în cancelaria mare și luminoasă, cu birouri și dactilografe pe margini.

Pe ușa pe care dispăruse șoferul apăru un bărbat de statură mijlocie, îmbrăcat în haine obișnuite, de culoare neagră, cu fruntea bombată și largă, cu barbișon scurt și cu o jumătate de coală de hîrtie în mînă. L-am luat drept secretarul care îmi ieșea înainte ca să mă conducă la Lenin. Privirile noastre se întîlniră prietenos, mîinile noastre se strînseră cu căldură și, fără să ne spunem o vorbă, intrarăm — «secretarul» înainte și eu după el — în camera lui Lenin. Dar aici nu se afla nimeni. Atunci însemna oare că presupusul secretar era însuși Lenin? Se vede că da, căci, imediat ce intrarăm și fără nici o formalitate inutilă, omul cu hîrtia în mînă, care era însuși Lenin, se opri lîngă măsuța rotundă și, în picioare, intră în materie, citindu-mi din hîrtia aceea scrisă, cîteva pasaje. Încîntat de felul acesta simplu și direct de a face cunoștință și de a încinge o discuție, i-am împărtășit îndată, vorbind franțuzește, părerea mea asupra unei anumite părți din cele citite. Lenin ținu socoteala de cele spuse și șterse cu condeiul de pe măsuță două-trei rînduri din rezoluția ce-mi citise. Urmă apoi un schimb de vederi asupra situației din țară și din Balcani.

Plecînd, am mai privit odată camera obișnuită, împărțită printr-un paravan în două — «birou» și «dormitor» —, în care lucra și trăia Lenin la Smolnîi în primele săptămîni ale revoluției.

Era postul de observație și de comandă al acelui comandant suprem de oști proletare care a stat neclintit și priceput în fruntea celei mai mari zguduiri revoluționare care a deschis țării sale și omenirii o eră nouă.

* * *

1. În vacanță — Un portret al lui Lenin de I. Jucov —

2. În acest cabinet de la Kremlin a lucrat Vladimir Ilici Lenin de la 12 martie 1918 la 12 decembrie 1922.

3. Cu tocul pe care-l vedeți a scris adeseori Lenin.

4. Lenin în Piața Roșie — 1919.

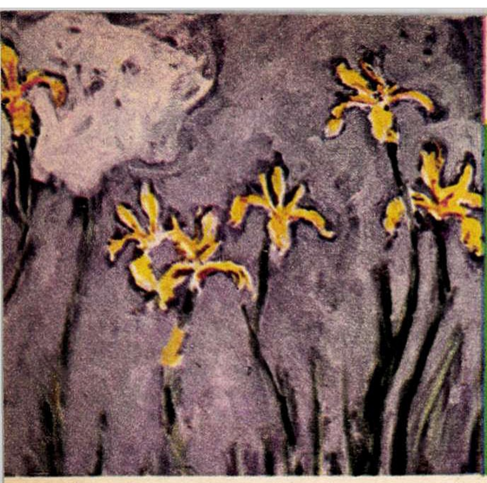

1

Freamătul primăverii

1. CLAUDE MONET
Irișii galbeni.
2. VINCENT VAN GOGH
Drumul — peisaj din Auvers
3. ION ȚUCULESCU
Primăvara.
4. FERNAND LÉGER
Clipe de odihnă
5. MAURICE VLAMINCK
Malul Senei la Carrières-Sur-Seine.
6. PIERRE BONNARD
Migdal înflorit
7. RAOUL DUFY
Jochei la Chantilly

Pictura, muzica, poezia au regăsit întotdeauna în înfățișările peisajului de primăvară semnul atotputerniciei vieții, al biruinței ei mereu înainte. «Artiștii — spunea Ștefan Luchian — privesc cu ochii, dar lucrează cu sufletul». Peisajul este, astfel, expresia unei stări sufletești, el dezvăluie înțelesurile propriilor bucurii și elanuri ale pictorilor. Începînd mai cu seamă din cea de-a doua jumătate a secolului trecut, rolul culorii în construcția operei de artă a devenit foarte important; pictorii au năzuit să surprindă necontenitele schimbări ale luminii din atmosferă, ale acelui înveliș de aer și de culoare ce îmbracă toate contururile obiectelor. Fie că devine transparent ca în peisajul lui Bonnard înfățișînd explozia albă a unor pomi în floare, fie că are o materialitate aproape metalică, precum la Vlaminck, unde ramurile pline de seve ale arborilor par niște adevărate incendii, aerul acesta pur și tulburător al primăverii e pretutindeni prezent. Artiștii îl simțeau învăluindu-i și îl transformau în lumină și în culoare.

Ion Țuculescu a legat această poezie a priveliștii de înțelesul pe care îl are semnul primăverii în arta folclorică, intensitatea coloristică a cîmpurilor și a cerului mărturisind o înțelegere adîncă a sensului cromaticii din viziunea artistului popular. Vincent Van Gogh, și el un artist cu o existență dramatică, dăruia peisajului înțelesuri adînci: liniile care aleargă șerpuitoare, spre orizont, întrerupte, cîteodată de orizontala puternică a unui drum, arborii, țîșnind spre cer asemenea unor flăcări, destăinuie întreaga trăire lăuntrică intensă a acestui mare artist.

Petalele florilor lui Claude Monet, topindu-se, parcă, în albastrul pur al cerului, sînt o adevărată ofrandă a primăverii. Sau iată un tablou al lui Raoul Dufy, acest îndrăgostit de priveliștea multicoloră a hipodromului, în care lumina primăverii, străvezie, cuprinde, pînă în depărtări, priveliștea. Dar, așa cum sugerează Fernand Léger într-o compoziție simbolică de portrete, primăvara este mai presus de toate — un prilej de bucurie a omului.

DAN GRIGORESCU

2

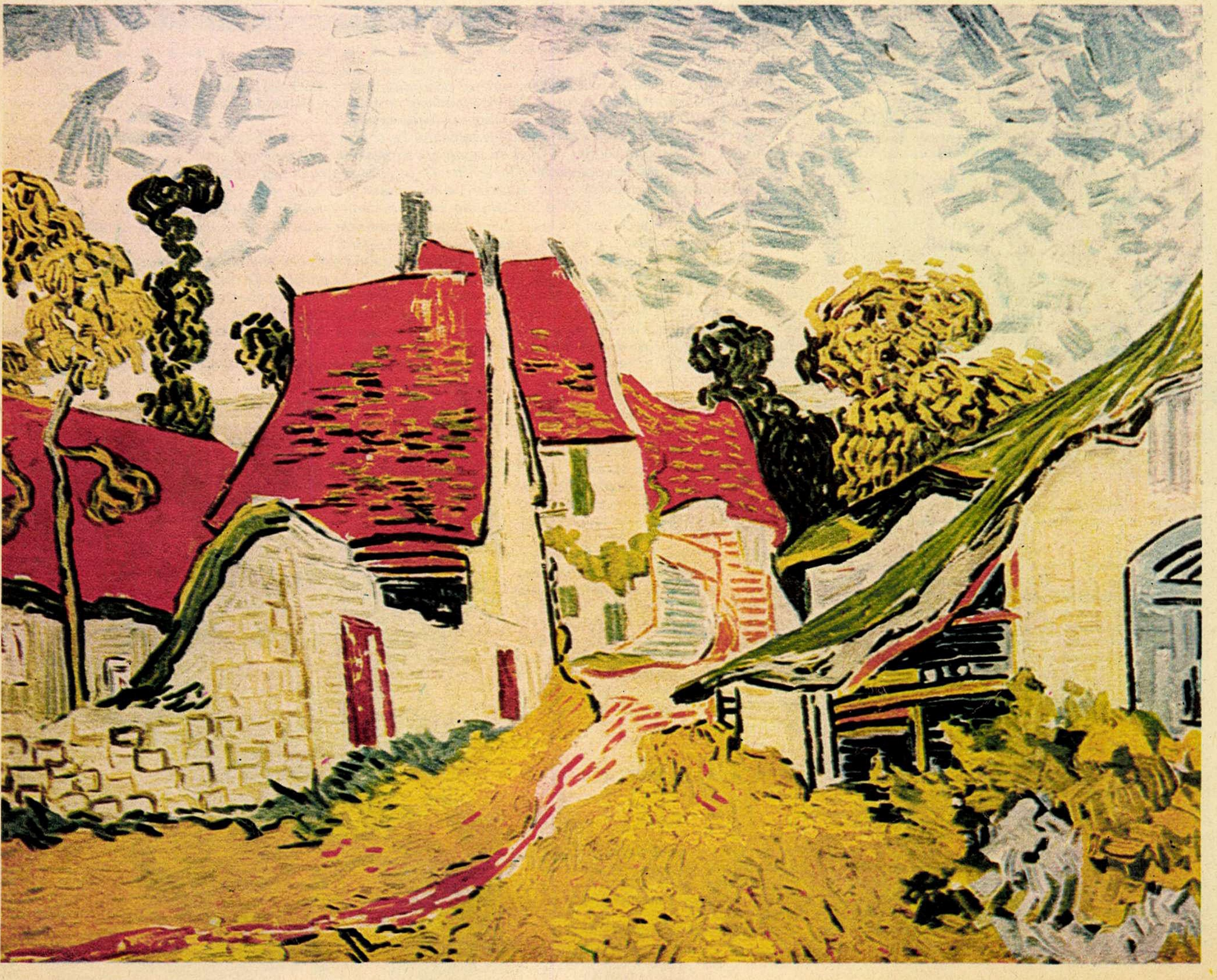

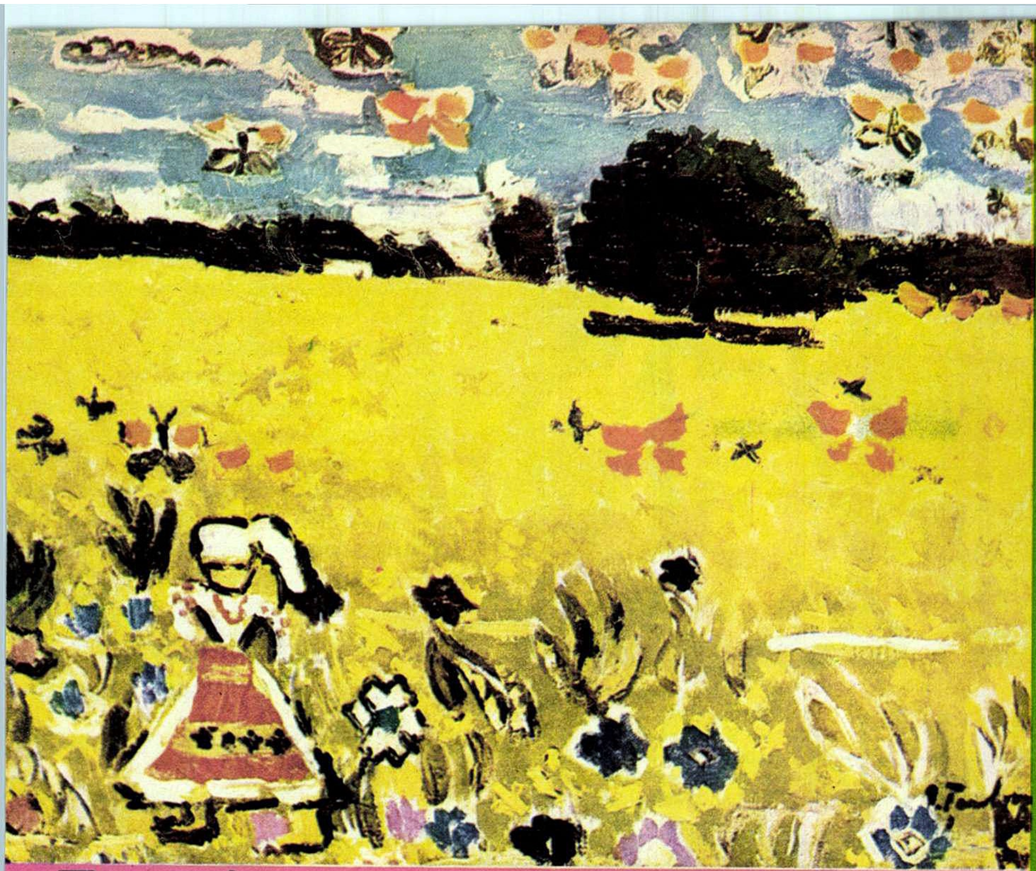

3

Focuri de primăvară

de LUCIAN BLAGA

Ingînînd prin văi tăria
sună ramul, sună glia.
Focuri ard, albastre ruguri.
Pomii simt dureri de muguri.

Prinşi de duhul înverzirii
prin grădini ne-nsufleţim.
Pe măsura-naltă-a firii
gîndul ni-l dezmărginim.

Ce-am uitat, aprindem iară.
Sub veşminte ne ghicim.
Căutăm în primăvară
un tărîm ce-l bănuim.

Căutăm pămîntul, unde
mitic să ne-alcătuim,
ochi ca oameni să deschidem,
dar ca pomii să-nflorim.

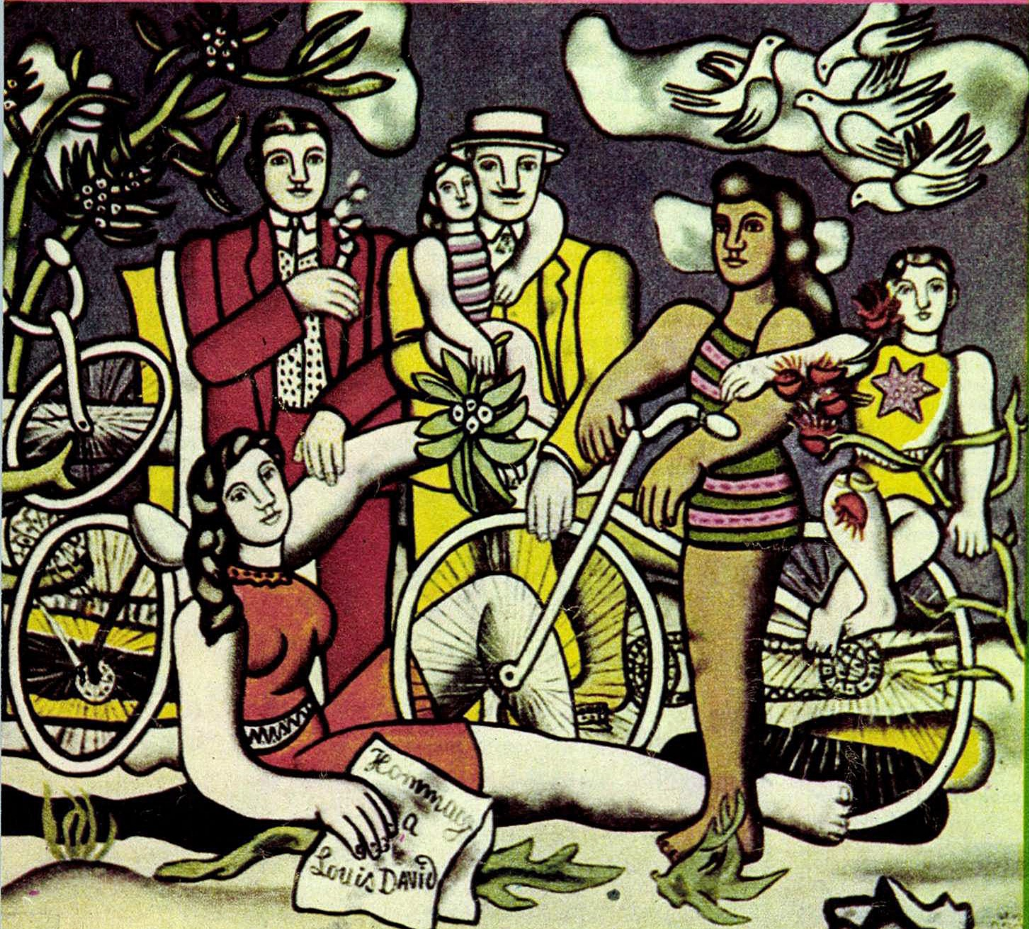

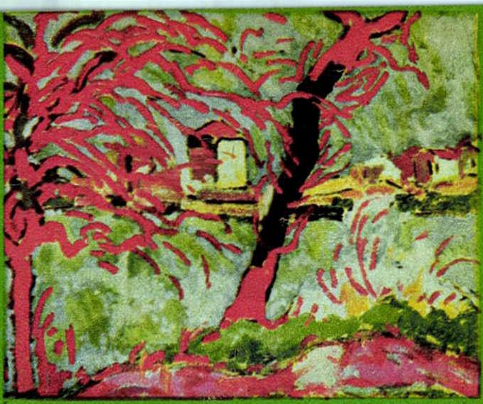

5

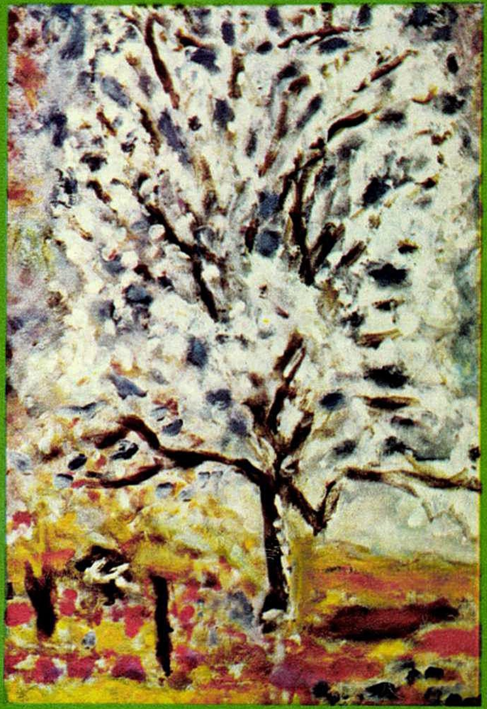

6

DINTR-UN APRILIE

de RAINER MARIA RILKE

Iar e-n miresme pădurea.
Sus lunecînd ciocîrliile
cerul înalţă cu ele, ce greu pentru umerii noştri era,
e drept, printre ramuri, vedeai încă ziua, ce goală
era, —
dar după lungi după-amieze ploioase
vin în soare scăldate
ore mai noi,
de care fug, de-a lungul caselor, pînă departe,
toate rănitele
geamuri, bătînd din aripi, speriate.

Apoi e tăcere. Chiar ploaia trece acum mai uşor
pe-a pietrelor calmă, întunecîndă lucire.
Adînc se ascunde orice foşnire
în muguri de lăstare, sclipitori.

Traducere de MARIA BANUŞ

7

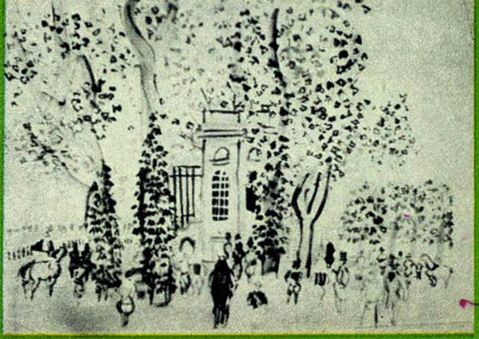

Interviu

Succes, tuturor!

— Bucuroşi de oaspeţi?

— Da, bucuroşi, au spus din toată inima pionierii bucureşteni formaţiilor artistice din 9 judeţe care s-au întîlnit în Capitală ca finalişti la Festivalul cultural-artistic al pionierilor şi elevilor 11 – 13 aprilie.

— Ce notă daţi gazdelor în comportarea lor faţă de oaspeţi, tovarăşă Măndiţa?

— Gazdele sîntem noi. Aşteptăm nota de la oaspeţi. Cu atît mai mult cu cît numărul lor la faza republicană (zona Bucureşti) 3 720 de fete şi băieţi, constituie o cifră respectabilă. În afară de faptul că dormitoarele şi masa pentru ei au fost de cea mai bună calitate, aşa ca pentru musafiri, li s-a mai pregătit şi un frumos program pentru timpul liber. Plimbările în Bucureşti cu maşinile, sau pe jos, au fost foarte pe placul participanţilor. De un singur lucru n-au putut gazdele să-şi ferească oaspeţii: de emoţiile întrecerii... şi acestea n-au fost de loc mici. Scenă, reflectoare, costume, public... recunoaşteţi, sînt factori care pot genera emoţii.

— Ce părere aveţi despre această finală a cărei deschidere a avut loc la Bucureşti?

— Mai întîi socotesc bună măsura ca faza republicană a Festivalului să se desfăşoare în 5 zone, fiecare zonă polarizînd un grup de judeţe.

Festivalul, în toate etapele sale, a contribuit la stimularea talentelor tinere, a ajutat ca aptitudinile copiilor să se îndrepte pe căile cele mai bune. La această ultimă fază au ajuns cele mai bune formaţii şi selectarea n-a fost de loc uşoară.

Convorbirea noastră cu tovarăşa EUGENIA MĂNDIŢA

Preşedinta Consiliului Municipal Bucureşti al Organizaţiei pionierilor

— Aveţi emoţii pentru rezultate?

— De ce să n-o recunosc, da. Primul gong al Festivalului la faza republicană a bătut la noi. Şi cred că luminile rampei au fost de o strălucire deosebită. Am avut emoţii pentru spectacolele bucureştenilor, am admirat celelalte formaţii, am dorit ca musafirii să plece de la noi cu impresii multe şi bune. Nu va fi de loc simplu, cred, pentru juriu să aleagă pe cuceritorii diplomelor, insignelor, premiilor. Cît priveşte pentru titlul de ***laureat al Festivalului,*** *să avem răbdare. Mai sînt încă patru zone care şi-l vor disputa. Încă nu se pot face pronosticuri. Oricum, noi le urăm succes tuturor! Şi nouă, bineînţeles...*

Cunoscuta interpretă de muzică populară românească, artista emerită, ANGELA MOLDOVAN

Ştafeta pionieriei

LUMINILE RAMPEI

Gongul a sunat a treia oară. S-au aprins reflectoarele. În culise se mai face un ultim retuş la costum, se mai prinde o floare în păr, se potriveşte o panglică. În sfîrşit, cortina s-a dat la o parte şi pentru o clipă inima parcă şi-a oprit bătăile.

În Capitală a început faza republicană a Festivalului cultural-artistic al pionierilor şi elevilor.

Evident, această ultimă fază s-a caracterizat printr-o întrecere înfrigurată, reprezentanţii şcolilor care au fost selectate pînă aici dorind fiecare să se întoarcă la ei acasă cu trofee, să poată spune: «Am purtat cu cinste însemnele şcolii».

Poate că în momentele cînd apar aceste rînduri s-au şi dat rezultatele. Din păcate, reporterul, supus unui grafic de tipărire anticipativ, nu poate cuprinde decît o părticică din efervescenţa Festivalului, fiind nevoit să redea din emoţiile acestei întîlniri numai cîteva crîmpeie. A ales pentru aceasta Şcoala generală nr. 119 din Bucureşti.

10 ani... laureaţi!

Iată un titlu care obligă. De aceea corul şcolii, de zece ori laureat, a trăit zilele acestea mari emoţii. Coriştii nu se puteau prezenta oricum la faza finală a Festivalului. Şi parcă, pentru a-şi pune la încercare forţele, şi-au ales un cîntec dificil, cu intrări pe patru voci. Pregătirea sopranelor (vocea I) a fost partea cea mai grea. Fetele nu reuşeau de loc să se integreze tonului. Atunci a fost invitat la repetiţii autorul cîntecului, Vasile Timiş care, împreună cu profesoara Elena Dumitriu au repetat cu perseverenţă, folosind fiecare moment liber. Şi iată că în cele din urmă, aproape două sute de voci ale corului, au răsunat pe scena Festivalului într-un splendid imn închinat patriei, căci cîntecul ales, pe care l-au executat cu măiestrie a fost închinat ţării. Aplauzele cu care au fost răsplătiţi le socotim bine meritate.

Poate că pînă la apariţia revistei, pronosticurile în favoarea corului Şcolii nr. 119 s-au realizat. Cînd eşti de 10 ori laureat, este firesc să doreşti să fii şi a 11-a oară.

Patru reporteri în căutarea lui „negativ" şi „pozitiv"

Cine sînt cei patru reporteri? O caricatură (foto 3) oferită de pioniera Marian Zorina ni-i arată aşa cum s-au prezentat pe scenă. Denumirea de «patru reporteri» este numai o figură de stil, o formă pe care şi-a ales-o brigada artistică pentru a lăuda pe cei harnici din şcoală şi pentru a-i surprinde în ofsaid pe cei cu tot felul de obiceiuri rele.

«Mie îmi plac, din programul brigăzii noastre, tocmai părţile acelea în care sînt satirizaţi fotbaliştii indezirabili, cei ce marchează goluri în ferestre şi, bineînţeles, goluri în catalog. De asemenea, sînt sigură că o să se simtă vizaţi în cîntecul «*Vă rog să-mi acordaţi măcar un cinci la geografie, milă, milă să vă fie*», acei elevi care în loc să înveţe, speră ca prin lacrimi şi rugăminţi să-i înduioşeze pe profesori pentru a obţine o notă cît de cît de trecere.

Părerea aparţine tot Zorinei care, în afară că este o bună desenatoare, mai este şi interpretă a brigăzii, precum şi regizoare. De trei ani de cînd este membră a brigăzii artistice a învăţat cîte ceva din tehnica teatrului. Ea se pricepe să arate colegilor cum să se mişte pe scenă, cum să rostească o replică, să nu şarjeze pentru a obţine efecte şi încă multe altele.

N-o cunoaştem prea bine pe Zorina, dar ne place figura ei deschisă, cu un licăr vesel, de sinceritate în ochi. Dar nu cumva este ea vreo vedetă cu nasul în sus care-şi închipuie că-i centrul pămîntului? Ne convingem repede că nu-i aşa. Ne-o confirmă purtarea ei, ne-o confirmă colegii şi profesorii.

Marian Zorina, sufletul brigăzii, este foarte iubită de toţi cei din jurul ei. Modestia şi bunul simţ de care dă

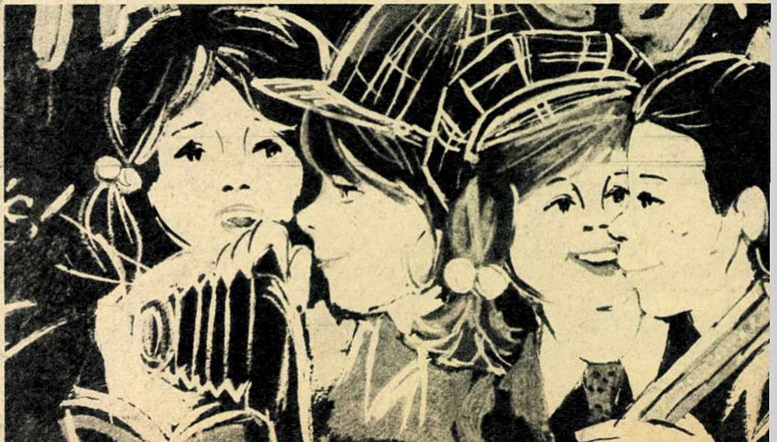

De succesul corului s-a bucurat toată şcoala. Dar mai ales s-a bucurat Angela Moldovan. De ce tocmai ea? Fiindcă este o prietenă a unităţii de pionieri, aceea care le-a relevat frumuseţea melodiei populare. Ea le-a povestit cu cît interes este urmărit cîntecul nostru peste hotare, de cîtă preţuire se bucură originalitatea şi bogăţia sonorităţii sale.

agini
ealizate
e
. CARAGIALE

dovadă tot timpul i-au atras dragostea colegelor. Nu numai că învață bine și că o ajută pe mama ei în toate treburile gospodăriei, nu numai că își respectă profesorii, dar ea este mult prețuită pentru spiritul ei de dreptate.

Momentele despre care am scris, le-am surprins în culise. Bătaia gongului îmi întrerupe observațiile. Cei patru reporteri în căutarea «pozitivului» și «negativului» din unitatea lor trebuie să intre în scenă. Noi îi urmărim cu emoție.

File de cronică

Școala generală nr. 119 s-a prezentat la faza finală a Festivalului artistic cu un program al corului și al brigăzii. Dar în arhiva unității există multe documente care grăiesc despre o bogată activitate artistică care se desfășoară acolo de mulți ani.

De pildă, echipa de dansuri este departe de a fi celebră, dar pionierii îndrăgesc jocul românesc. Aparatul i-a surprins într-un moment cînd repetau «Brîul», un dans de flăcăi cu un pas care cere multă măiestrie (foto 1). Părinții și bunicii lor sînt orășeni de multe generații și n-au avut cum să-i învețe. Atunci cine i-a deprins cu această artă? Un prieten al unității Petre Moisescu, din Ansamblul «Ciocîrlia». De la el, au prins dragostea pentru jocul românesc. Tot el le-a explicat că pasul avîntat al dansului nostru semnifică mîndria flăcăului și gingășia fetei, aspirația lor spre frumos și puritate. Prietenul mai mare i-a dus la spectacolele Ansamblului, le-a povestit despre răsunetul jocului și cîntecului românesc peste hotare, despre admirația pe care o stîrnește pretutindeni armonia culorilor din cusăturile portului românesc. Și tot el, cu răbdare și perseverență, i-a învățat să joace.

Răsfoim în continuare pagini de cronică și descoperim alte momente din activitatea echipei de teatru. Un montaj literar care în anii trecuți s-a bucurat de mare succes în școală, a avut drept temă momente din istoria țării noastre. Fotograful a surprins atunci echipa de dansuri împreună cu doi pionieri care au interpretat dialogul dintre Mircea cel Bătrîn și Baiazid, din Scrisoarea a III-a de M. Eminescu (foto 2).

Descoperim apoi un mănunchi de diplome primite de-a lungul anilor la Festivalul cultural al pionierilor și elevilor (foto 4).

Am urmărit împreună o activitate bogată pe plan artistic, a unei unități de pionieri prezentă în emoționanta finală a Festivalului cultural-artistic al pionierilor și elevilor. Stînd de vorbă și cu alți finaliști ne-am încredințat că preocupările de a-și îmbunătăți măiestria artistică, emoțiile în vederea spectacolului sînt aceleași.

Nu știm cîți din cei pe care i-am întîlnit vor porni pe căile complicate ale artei, dar știm că, în vîltoarea unor asemenea preocupări, se leagă prietenii, se nasc aspirații spre frumos, se împletesc visuri tinerești, se caută mereu izvoare spre a potoli setea de cunoaștere.

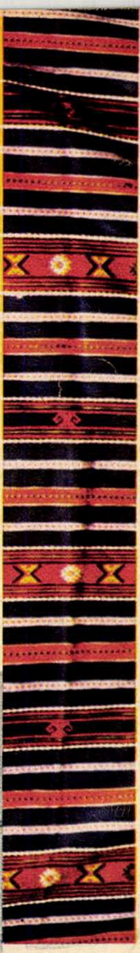

Emoții în culise

2

3

Grație...

4

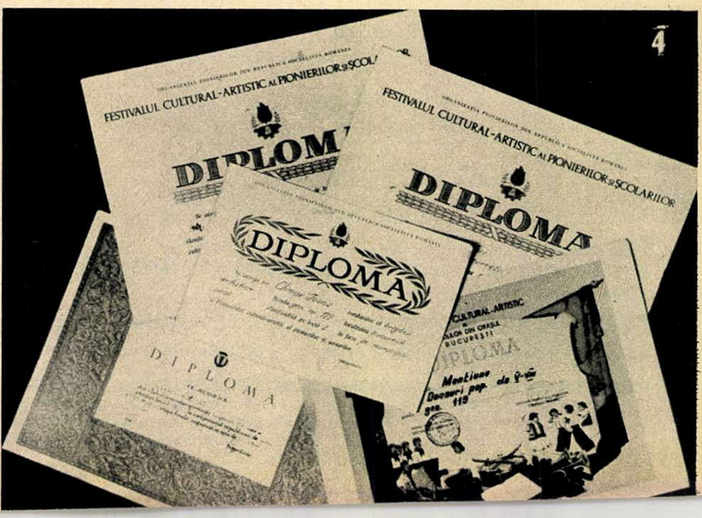

FESTIVALUL CULTURAL-ARTISTIC AL PIONIERILOR ȘI ȘCOL
DIPLOM
FESTIVALUL CULTURAL-ARTISTIC AL PIONIERILOR ȘI ȘCOLARILOR
DIPLOMA
DIPLOMA
DIPLOMA
CULTURAL-ARTISTIC
BUCUREȘTI
DIPLOMA
Mentiune

AM
FORA
SABI
NĂ

UN
SERIAL
DE
AVENTURĂ
ȘI
DETECTIVISM
DE
POP SIMION

16 - CIORAPUL VĂRGAT

Pe cînd în cetatea-muzeu «caftul» e în plină desfășurare, în fața ospătăriei «La hanul Burebista» oprește unul din acele autocamioane basculante care trec cu sutele pe șoselele dobrogene, cărînd piatră; lui Leone îi vine să se împuște de plictiseală și chiar pune mîna pe sticla de mastică să împuște un șnaps, cînd, ce să vezi? Din vehiculul acela coboară însuși maestrul Dio Mio, insul pe care îl aștepta. De uimire, brațul îi rămîne suspendat în aer și-i asudă chelia; se șterge imediat cu batista mare, roșie, de docher, plăcîndu-i felul original în care își face apariția celălalt. Dio Mio venise cu autostopul, e ud, murat, zgribulit de vînt și de ploaie, iar mustăcioara lui și-a pierdut orice formă, s-a blegit, i se prelinge în gură; întîia lui grijă e să scoată batista albă de damasc cu care se tamponează sub nări, își zbicește podoaba, o aranjează tacticos, fir cu fir, încît bărzăunele roșcat își reia forma obișnuită. Șoferul, care ambreiase, e reținut de maestru:

— Momento! Cît îți datorez om al muncii?

Întrebarea spusă nițel hlizit, pe ton de pițigoi, e urmată de salutul-reverență, cum fac bufonii cînd dănțuie pe vîrfuri și călcîie ca să rămînă apoi cu picioarele în ics, cu capul pe umăr și brațele aruncate lateral, a dezolare, cu singura deosebire că mîinile lui Dio Mio sînt ocupate; are în una pălăria-țilindru, jobenul păros, înspicat, iar în cealaltă bastonul-umbrelă, ceea ce face mai reușită figura.

— Nu plătești un sfanț, îi spune găliganul de la volan, înveselit la culme. Cel mult, poate mai apare floricica...

— Floricica? Dixit. O grădină dacă vrei. Tinto-linto-kiji-biji-hop!

Două fluturări din degete, auzitele vorbe, o voltă de pelerină, plus bastonul-umbrelă aruncat în sus, de unde recade în brațele lui Dio Mio și din mînerul de malahit apare (nu floricica) un întreg buchet de garoafe; maestrul le trage în nări parfumul după care, cu gest teatral, oferă florile șoferului rămas cu gura căscată și salută cu distincție, în stilul bufonilor, jucînd pe vîrfuri și călcîie, cu sărituri de țap înjunghiat, în timp ce pe finalul cu picioarele în ics, capul picat pe umăr și brațele aruncate dezolant, cad aceste două cuvinte:

— Omagiile mele!

Urmează întoarcerea în stil spaniol, ca toreadorii, cu o și mai largă voltă a pelerinei sale negre care fîlfîie în anotimpul pluvios, după care vine umbletul lui de cocostîrc prin bîltoace și, gata, maestrul a sosit; două lovituri discrete, toc! toc! cu inelarul în ușa ospătăriei și...

— Unde-i Clonț? vrea să știe Leone.

— Clonț? Pardon. Mă aflu aici ca hipnotizator și nu...

— M-ai nenorocit!, strigă Gaspar și se ghemuiește sub șocul surprizei.

— De ce, colega? întrebă maestrul cu glas de pițigoi.

— Cum de ce?! Trebuia să iei în studiu chestiunea cu ciorapul vărgat.

E tocmai cazul ca cititorul să afle de ce formidabilul Gaspar îl primește aspru și dojenitor pe atît de simpaticul Dio Mio. Îi obiectează că nu l-a adus pe Clonț, porumbelul-spion. Nu-i un secret pentru cei de la Asociația Anonimă a Agenților pentru Servicii Super Secrete (A.A.A.S.S.S., din strada Selene 21),că maestrul Dio Mio se ocupă în particular de columbofilie, domeniu în care și-a dezvoltat aptitudini demne de invidiat. Gaspar l-ar fi dorit la Histria în această calitate, însoțit de porumbelul-minune, de Clonț. Dar Dio Mio a venit cu valijoara lui plină de fleacuri de scamator. Cum să nu te înfurii?

— Ne descurcăm noi, carissime. Fă-mi o omletă, îl calmează Dio Mio pe chelner și, devorat de o foame de lup, se așază la masa cea mai apropiată. (Cînd maestrul rostește vorba italiană carissime, însemnînd aproximativ «scumpule» sau «dragul meu drag», e semn bun).

Leone profită de absența patronului Păsat și îl conduce pe colaboratorul său la hulubarul de sub streașina barăcii săpătorilor. În orele dimineții e pustiu aici, toți sînt pe șantier, sapă la hîrleț și

FIȘA sincerității cititorului

Numai pentru elevii claselor a VII-a și a VIII-a

Ești în clasa a 7-a sau într-a 8-a cititorule? Atunci te rugăm să dăruiești «Cutezătorilor» un sfert de oră și... multă sinceritate! Îți mai amintești? Atunci cînd a apărut revista noastră, aveai 12—13 ani. Între timp, noi am ajuns la numărul 82, iar tu ai 14—15 ani. Am crescut împreună! Doi ani nu e o perioadă prea îndelungată, dar tu ai învățat multe în acest timp, devenind mai exigent în toate privințele, însușindu-ți anumite criterii de a aprecia lucrurile. Acum, cînd treci dincolo de pragul copilăriei, poate că printre amintirile tale vei așeza și imaginea revistei noastre. Încearcă să faci chiar acum acest lucru, deoarece, pentru noi, el prezintă un mare interes. Pe scurt, vrem să știm de la tine, care ești acum un tînăr instruit și exigent, în ce măsură ți-am fost prieteni de-a lungul acestei copilării (care, să recunoaștem, încă nici nu s-a terminat cu totul!) și, de asemenea, ce crezi că ar trebui să ne reproșezi. Părerile tale ne vor fi de mare folos, pentru că după tine vin alte și alte generații de copii, dornici — ca și tine, cel de ieri — să citească o revistă frumoasă. Gîndește-te la toate acestea și completează formularul de mai jos.

1. Ce articole, reportaje, povestiri ai fi vrut să fie **mai multe** în fiecare număr? Și invers: care puteau fi, fără nici o pierdere, **mai puține?**
....

2. Crezi că a existat în revista noastră un articol, un reportaj sau o povestire care să te fi decis să-ți schimbi dintr-un anumit punct de vedere felul de viață sau să iei o hotărîre cît de cît importantă? ....
....

3. Ai simțit vreodată nevoia să decupezi un anumit material din revistă sau să pui numărul respectiv deoparte, pentru a-l avea oricînd la îndemînă? Car este acesta? ....

4. Cercetează puțin colecția revistei și numește-ne cinci-șase dintre povestirile, reportajele, articolele pe care la data apariției ai început să le citești, **dar nu ai simțit nevoia să le termini** ....
....

5. În concluzie: pentru ce ai crede necesar să mulțumești revistei? Și ce ai avea să-i reproșezi? **După ieșirea din pionierat, vei mai cumpăra revista noastră?** ....

6. Și acum, o demonstrație practică. Revista noastră are, după cum știi, 16 pagini. Ei bine, închipuie-ți că ești redactor la «Cutezătorii» și deci în situația d hotărî tu singur ce să cuprindă un număr al revistei, pentru a se bucura de **maximum de succes** în rîndurile cititorilor! Deci, ce ar trebui să apară în pag. 1
.... pag. 2 .... pag. 3 ....
pag. 4 .... pag. 5 ....
pag. 6 .... pag. 7 ....
pag. 8 .... pag.9 .... pag. 10 ....
pag. 11 .... pag. 12 .... pag. 13 ....
.... pag. 14 .... pag. 15 ....
pag. 16 ....

7. Acum, după ce ai completat această «fișă a sincerității cititorului», scrie-ți numele și prenumele ....
școala și localitatea .... Perfect. Decupează fișa și expediaz-o pînă la data de 25 aprilie 1969 pe adresa: **revista «Cutezătorii», Piața Scînteii nr. 1, București.** Notează pe plic: Fișa sincerității cititorului.

Cei care simt necesitatea de a-și exprima părerile mai pe larg, sînt rugați să atașeze la fișă scrisori oricît de detailate.

PREMII PENTRU CELE MAI BUNE RĂSPUNSURI DE LA PUNCTUL 6 AL FIȘEI (PRIVIND UN NUMĂR-MODEL AL «CUTEZĂTORILOR):

— O excursie pentru două persoane, la București. Dacă participantul e din Capitală, va primi o excursie într-o localitate turistică din țară.

— 10 abonamente pe DOI ANI la «Cutezătorii», care vor fi nominalizate, după dorință, pe numele vostru sau al fraților voștri mai mari.

— TOȚI CEI CARE NE VOR EXPEDIA «FIȘA SINCERITĂȚII CITITORULUI» COMPLETATĂ VOR FI TRECUȚI ÎN «CARTEA DE ONOARE» A PRIETENILOR REVISTEI «CUTEZĂTORII».

lopată.

— Poți lucra în voie, îl asigură Leone pe maestru, după care fuge trap la circiumă; e ora cînd încep să apară clienții.

Dio Mio se suie pe o roabă, își vîră mîna pînă la umăr în columbar și scoate de acolo porumbelul alb, moțat, gras cît o găină. Îi pufnește rîsul și strigă imediat după chelner, care nu ajunsese departe:

— Hei, carissime! Momento. Ești în eroare. Ăsta-i un porumbel prost, ca să nu zic galinacee. Nu-i ceea ce crezi. Nu-i d-ăl călător.

Leone revine dezolat; cercetează amîndoi piciorul cu ciorap vărgat. Porumbelul are o cicatrice la picior. Fusese cîndva strivit. Pasărea va trebui pusă în libertate; Dio Mio și-o așază pe creștet, deasupra pălăriei-țilindru, de unde aceasta săgetează în cer cu mișcări învălmășite și puternice bătăi de aripi. Între degetele maestrului rămîne o bucățică de țesătură, mai precis un firicel din ciorapul vărgat, care se deșiră acum, dus în zbor splendid, mereu în sus, în direcția soarelui, pînă ce porumbelul dispare în sfîrșit.

Apare, în schimb, alergînd într-un suflet, Dim Epsilon, care gîfîie, îi lipsește proverbialul său calm, strigă de departe, agitîndu-și bulbul pipei:

— Nenorocire, frate! Nenorocire.

— Vorbește, omule.

— În zona sacră. Repede. E moarte de om.

Fug amîndoi spre ruine. Dio Mio rămîne cocoțat pe roabă, sub streașina hulubarului; firul de polystiren provenit din ciorapul vărgat curge lenevos din cer, cade alandala în brațele lui Dio Mio, ca un fir de funigel, în care se înfășoară lunganul cu țipete de satisfacție, ca într-o serpentină a cerului, strigînd către nezărita pasăre:

— Ai ră-mas desculță. Ai ră-mas desculță...

(Va urma)

ANOTIMP

Copilărie, ochiul meu de strajă
deschis spre — adîncul marelui tărîm,
trecînd prin codrii adormiți sub vrajă
trei zmei deodată-n buzdugane îi sfărîm.

Copilărie, dulcea mea ureche
întoarsă către șoaptele de dor.
trei cosînzene fără de pereche
descremenesc din așteptarea lor.

Copilărie, setea mea albastră
din muguri, și din frunze, și din veri,
mereu mă strigă pasărea măiastră
la cumpăna lui mîine și-a lui ieri.

Dar buza -nsîngerată va să soarbă
nesățios din cerul tău afund,
copilărie — firul meu de iarbă,
copilărie — zborul meu rotund.

PETRU ANGHEL

CAMPIONUL

GHEORGHE BERCEANU, CEL MAI TÎNĂR CAMPION MONDIAL DIN TOATĂ ISTORIA LUPTELOR GRECO-ROMANE

Nu de mult, ziarele au adus vestea unei frumoase victorii românești la campionatele mondiale de lupte greco-romane desfășurate în orașul argentinian Mar del Plata, unde sportivii noștri au cucerit două medalii de aur (prin S. Popescu și Gh. Berceanu), una de argint (C. Turturea) și una de bronz (Gh. Neguț), ceea ce a situat România pe locul al II-lea în clasamentul general pe națiuni.

Văzîndu-l pe Gheorghe Berceanu la aeroport, unde m-am dus să-i cer cîteva rînduri pentru voi, gîndul mi-a zburat fără voia mea la basmul cu Prîslea cel voinic și merele de aur.

Proaspătul medaliat cu aur nu are decît 19 ani, fiind cel mai tînăr campion mondial din toată istoria luptelor greco-romane. Născut pe plaiurile Olteniei (unde fără îndoială că-n copilărie se lua la trîntă cu cei de seama lui), Gheorghiță e încă mic de statură (sub 1,60 m) și are numai... 48 kg. Deci, un adevărat Prîslea. Ca și eroul din basmul amintit, pentru a culege această medalie de aur, el a trebuit să ajungă pe... tărîmul celălalt, adică tocmai în emisfera australă (unde cînd la noi e noapte, acolo e zi, iar cînd pe-aici șuieră crivățul, acolo dogorește soarele).

Cucerind titlul suprem la o categorie nou înființată (cea de 48 kg) el a stabilit un record unic: este primul luptător din lume care și-a înscris numele de campion la această categorie, prilej de mîndrie pentru noi. Și încă o dovadă că pe la noi cei ca Prîslea trăiesc nu numai în basme, ci și aievea.

SEVER NORAN

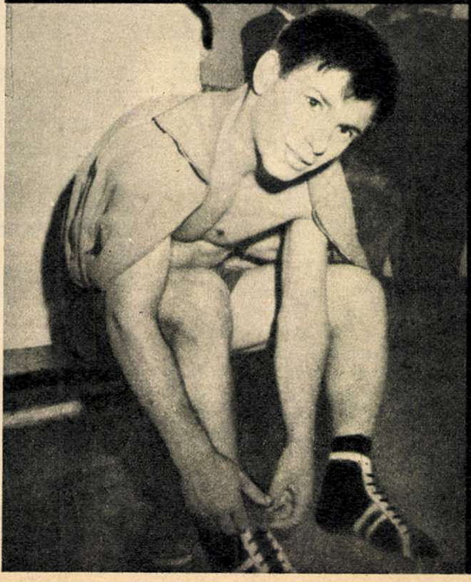

CORRIERE dei PICCOLI

Anno LXI - N. 11 SETTIMANALE DEI RAGAZZI ITALIANI 16 marzo 1969 - L. 130

ÎN VIZITĂ LA Cutezătorii

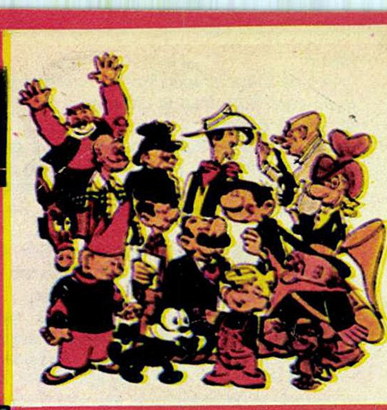

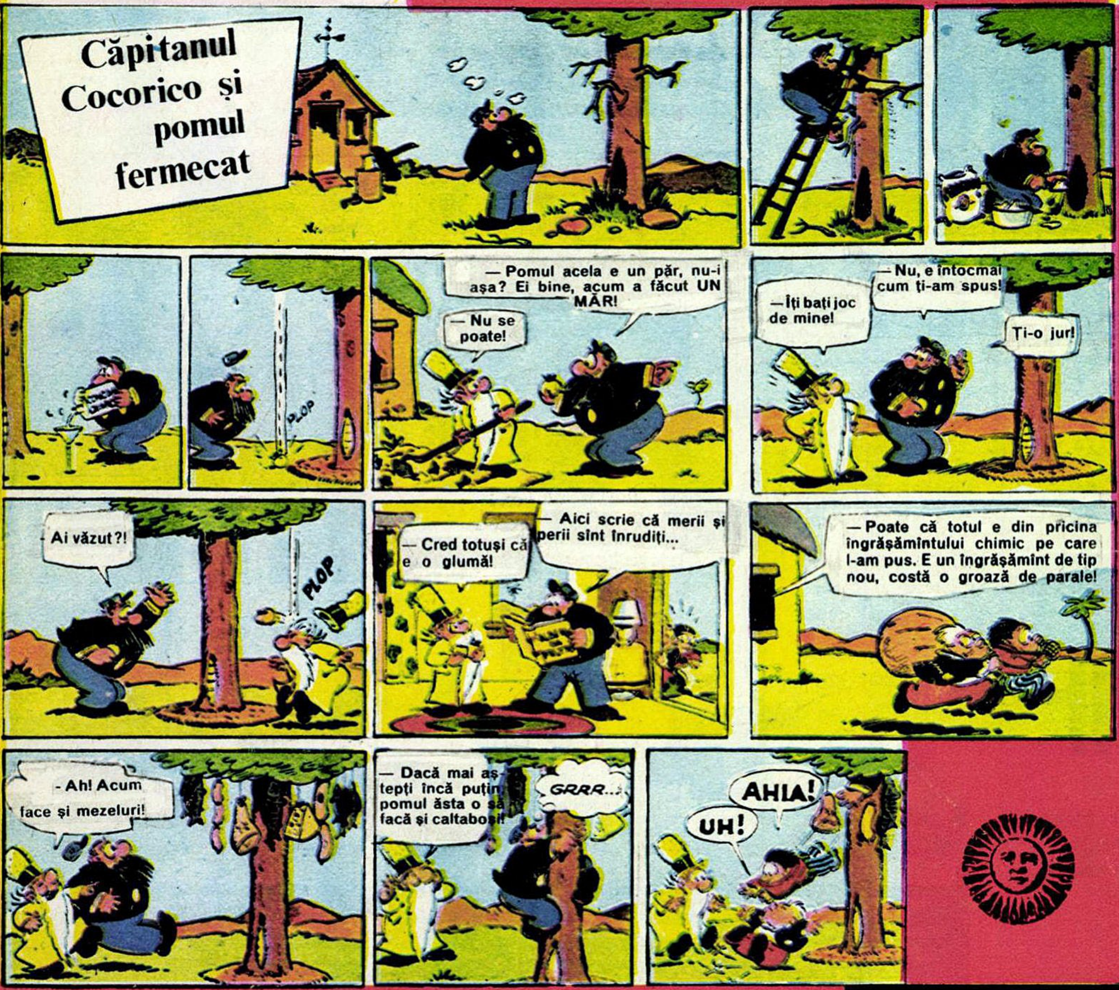
Căpitanul Cocorico și pomul fermecat
PLOP
— Pomul acela e un păr, nu-i așa? Ei bine, acum a făcut UN MĂR!
— Nu se poate!
— Îți bați joc de mine!
— Nu, e întocmai cum ți-am spus!
Ți-o jur!
Ai văzut?!
PLOP
— Cred totuși că e o glumă!
— Aici scrie că merii și perii sînt înrudiți...
— Poate că totul e din pricina îngrășămîntului chimic pe care l-am pus. E un îngrășămînt de tip nou, costă o groază de parale!
- Ah! Acum face și mezeluri!
— Dacă mai aștepți încă puțin, pomul ăsta o să facă și caltaboși!
GRRR...
UH!
AHIA!

Cine, cu cît înaintează în vîrstă, întinerește? Nimeni, veți răspunde. Nu vă grăbiți. Există însă și excepții. De exemplu, o revistă pentru copii! De ce? Pentru că e obligată, în ciuda calendarului, să aibă o singură vîrstă: aceea a cititorilor! «Corriere dei Piccoli», una dintre cele mai răspîndite reviste italiene pentru copii, apare de 60 de ani și, totuși, este gata să se ia la întrecere în ceea ce privește voioșia cu oricare dintre cititorii ei. Astăzi, revista «Cutezătorii» este, în aceste pagini, gazda prietenei sale care apare la Milano. Acolo, stînd de vorbă într-o dimineață de decembrie cu colegii din redacția lui «Corriere dei Piccoli», am constatat un lucru pe care-l bănuiam mai demult: anume că, pretutindeni, nu numai revistele pentru copii sînt veșnic tinere, dar și cei care le scriu, și părinții voștri, ba chiar lumea întreagă, datorită vouă și pentru voi, realizează încet-încet miracolul tinereții fără limită!

OVIDIU ZOTTA

DE CE IUBESC COPIII ORAȘUL VIAREGGIO?

Carnavalul din Viareggio are o tradiție de aproape o sută de ani. În tot acest timp, el a reprezentat un original prilej de voioșie atît pentru cei mici cît și pentru cei mari, atracția principală constituind-o parada măștilor. În acest an, cîteva surprize: zeci de uriașe care alegorice, cortegii de măști, gigantice ansambluri orchestrale și echipe folclorice din toată Europa. Construite din mucava, vor defila figurine gigantice, înfățișîndu-i pe «eroii» muzicii ușoare — Morandi, Villa, Dalida, Mina etc. — dar și cosmonauți sovietici și americani. Carele alegorice sînt realizate în hangare uriașe, asemănătoare celor pentru avioane. Aici lucrează artiștii care, cu ajutorul unei armate de asistenți, dau viață fantasticelor lor proiecte. Odată definitivată schița lucrării — și aceasta se întîmplă cu trei luni înaintea carnavalului — carele alegorice și măștile prind viață străbătînd un proces de realizare foarte complex. Materiile prime sînt însă cît se poate de simple: apă și făină pentru lipici, ziare vechi, clei! Cît despre «pupazzoni», marionete uriașe, în interiorul fiecăreia dintre ele se află diferite piese, scripeți, sîrme alcătuind originale mecanisme pentru mișcare.

Dar carnavalul nu e destinat numai defilării măștilor; programul mai cuprinde serbări, spectacole și diferite întreceri sportive.

Ultimele trăsături de penel

Dintre cele mai frumoase serii de mărci italiene vă prezentăm:

— Aniversarea a 200 de ani de la moartea maestrului Antonio Canal zis «Il Canaletto».

— O scenă după trilogia lui Dante.

—Timbru în memoria împăratului roman August.

— Ziua mărcii poștale italiene.

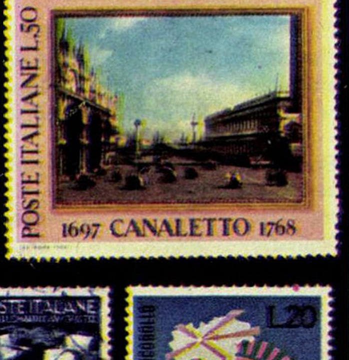
POSTE ITALIANE L.50
1697 CANALETTO 1768

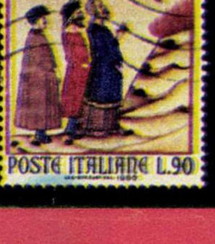
1265 - DANTE ALIGHIERI - 1321
POSTE ITALIANE L.90

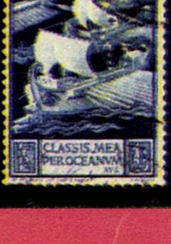
POSTE ITALIANE
CLASSIS MEA PER OCEANVM

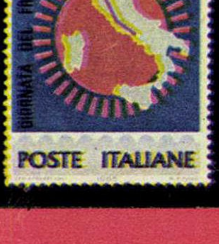
L.20
GIORNATA DEL FRANCOBOLLO
POSTE ITALIANE

GIANNI RODARI

CEL MAI „ACESTA“
CEL MAI „ACELA“

Ce de lucruri ciudate vor să afle copiii dintr-un ziar! **«Dacă se luptă un tigru cu un elefant, cine învinge?» «O balenă poate scufunda o corabie?» «Cine este omul cel mai înalt din lume?»**

Iată, aici iese la iveală acel **«cel mai»**... Unii cititori vor să știe care e animalul **«cel mai puternic»** din grădina zoologică, alții, care e **«cel mai iute»**. Vor să știe care e **«peștele cel mai mare din ocean»**, **«steaua cea mai mare»**, **«insecta cea mai mică»** și așa mai departe. De multe ori e vorba de lucruri ușor de aflat din orice enciclopedie, dar nu toți au o enciclopedie pe noptieră, lîngă sfeșnic, pentru cazurile cînd se întrerupe curentul electric! Răspunzînd, ziarul face un serviciu, face pe cineva să cîștige un pariu, redă unitatea unei familii dezbinate!

GIANNI RODARI este unul dintre cei mai cunoscuți scriitori italieni, pentru copii. El este colaborator al revistei CORRIERE dei PICCOLI.

Însă, însă...

Sincer vorbind, această vînătoare după toate lucrurile **«cele mai»** nu mi se pare ceva fără rost. Dacă ne gîndim, un record putem obține chiar noi înșine.

Să vă dau un exemplu. Eu nu sînt **«omul cel mai bogat din lume»**, nici **«cel mai gras»**, nici chiar **«cel mai slab»**, nici **«cel mai drept»** sau **«cel mai strîmb»**. În familia mea însă, sînt totuși **«cel mai Giovanni dintre toți»** deoarece nu mai e nimeni pe care-l cheamă Giovanni! E o satisfacție, nu? Odată, stăteam de vorbă cu un necunoscut. Mă ascultă și apoi îmi spuse: **«Eu însă sînt mai Giovanni decît dumneata»**. **«Imposibil»** — zic eu. N-a mai spus nimic; și-a scos din buzunar buletinul de identitate și mi l-a arătat: se numea Giovanni Giovanni... De două ori Giovanni... A trebuit să beau două cafele ca să-mi revin din uluială!

De atunci, cînd găsesc în magazinele săptămînale fotografia **«celei mai frumoase femei din lume»** îmi vine să rîd. Le-ați fotografiat pe toate? Ați confruntat un miliard și jumătate de fotografii?

Nimeni nu întreabă niciodată cine e **«omul cel mai bun din lume»**. Cine știe de ce... Între altele, pentru că e un lucru ce nu se poate ști. Pentru a-l găsi pe omul **«cel mai bun din lume»** ar trebui întîi să-i elimini pe cei care spun că sînt buni; dacă o spun înseamnă că nu sînt chiar așa. Omul cel mai bun din lume este acela care nu are nici cea mai mică bănuială că e bun. Dacă alții îi spun **«Vai, ce bun ești...»** se înroșește, lasă să-i cadă ciocanul din mînă (dacă e dulgher) și se scarpină după ureche.

Și mai greu e să-l descoperi pe **«cel mai mincinos»**. De ce? Pentru că trebuie să fie atît de mincinos încît să-i poată înșela pe toți. Îl cred sincer. O perlă. Dacă cineva e știut ca mincinos, e un mincinos mai puțin, deoarece n-a fost în stare să păstreze secretul asupra tuturor minciunilor sale!

Sînt lucruri pe care nu le găsești în enciclopedii. Lucruri care nu se vor ști niciodată. **«Omul cel mai generos din lume»** n-o să umble niciodată cu o banderolă pe braț pe care să scrie **«Campion mondial la generozitate»**.

Cel mai Acesta... cel mai Acela... Toți vrem să fim sau să avem «ceva în plus». Îmi amintesc de doi puștani care stăteau de vorbă:

— Eu am doi frați.

— Eu am trei.

— Eu am trei unchi.

— Eu am trei unchi, două mătuși și patru verișori.

— Eu am paisprezece verișori.

— Da' eu am și o tricicletă.

— Și frate-meu are o bicicletă.

— Taică-meu are două mașini.

— Tata are o mașină, un camion și un cîine de vînătoare.

— Al meu are și-o pușcă.

— Și-al meu are o pușcă, un revolver și o spadă și dacă se iau la duel, al meu învinge.

— Nu, al meu învinge fiindcă-i mai șmecher.

— Da, da' al meu e mai înalt.

În cîteva clipe ajunseseră deja să provoace un duel între respectivii lor tați, care în schimb, cînd se întîlnesc, se așază cu plăcere la o partidă de cărți.

Dragi prieteni,

Tuturor, un salut, un salut cordial adresat vouă, copiilor români, din partea a peste un milion de copii italieni, adică din partea cititorilor revistei «Corriere dei Piccoli» și a tuturor colaboratorilor noștri, care primesc și citesc în fiecare săptămînă foarte frumoasa voastră revistă «Cutezătorii». Simpatia și afecțiunea pentru țara voastră au fost întotdeauna foarte profunde în Italia, chiar și pe timpul cînd noi înșine eram copii, adică acum foarte mulți ani; dar atunci era dificil de a vă comunica aceste sentimente. Acum o putem face; dintre toate cuceririle geniului și muncii umane, cele mai de seamă sînt desigur acelea care ne permit să ne cunoaștem mai bine, să ne exprimăm nemijlocit prietenia, pentru ca ea să devină mereu mai puternică, mai vie. Acest lucru atît de important revine astăzi și tinerilor. Voi, copii români și italieni, corespondînd, comunicînd îndeaproape între voi, veți realiza un lucru bun și util atît pentru România cît și pentru Italia, pentru viitorul vostru. Mulțumim cordial redactorilor revistei «Cutezătorii» care ne oferă și vouă, și nouă acest fericit prilej.

Redactorii revistei «Corriere dei Piccoli»

În fiecare an, o mare întrecere de schi, printre organizatorii căreia se numără revista «Corriere dei Piccoli», îi cheamă la start pe cei mai tineri iubitori ai zborului alb. Iată-i, în fotografie, pe campionii din acest an

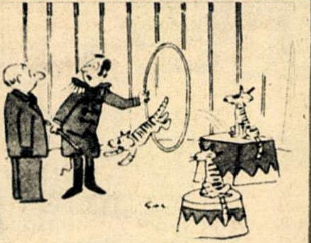

— E adevărat că acest program ar fi mult mai frumos cu tigri, dar sînt atît de sălbatici...

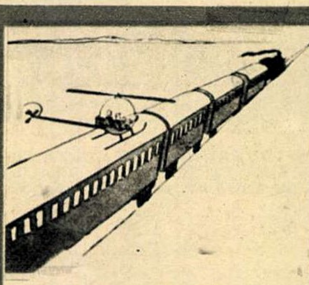

— Și cît combustibil economisești în felul acesta?

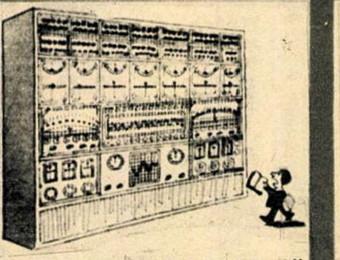

— Creier electronic stupid! Mi-ai greșit toate exercițiile!

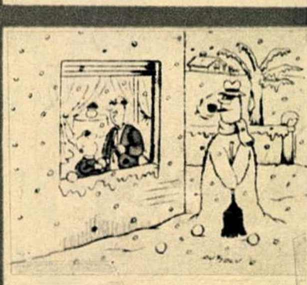

— Nu cumva știi unde mi-e pipa, Carletto?

PRETUTINDENI • • • • • • • • •
TRĂIESC
COPII

Zilele trecute ne-a sosit la redacție o scrisoare. Este semnată de o fetiță din Italia. Datorită faptului că, nu de mult, numele și adresa ei au apărut în «Cutezătorii» la rubrica «Pretutindeni trăiesc copii, Simonetta a primit foarte multe scrisori de la voi, cititorii «Cutezătorilor». Iată ce ne scrie:

Datorită revistei dv. primesc zilnic din partea prietenilor și prietenelor din România nenumărate scrisori însoțite de mici cadouri și de mărci filatelice. Aș vrea să-i răspund fiecăruia spre a-i mulțumi pentru amabilitatea sa, dar deocamdată îmi e destul de greu. De aceea, vă rog să publicați aceste rînduri prin care le mulțumesc călduros, din inimă, tuturor celor ce, cu atîta prietenie, mi-au trimis scrisorile pe care eu le-am primit cu drag, cu sincer entuziasm.

Vă mulțumesc și vă transmit salutări cordiale.

Simonetti Simonetta
via Flaminia, nr. 69
60.100 — Ancona, Italia

CLAUDIO GERBINO, *via Piave 85-8, 16018 Mignanego (Genova), Italia. Are 13 ani, dorește să corespondeze în engleză pe teme filatelice.*

MARIA PIA CORRADIN, *c.so. Enrico De Nicole 22, 10129 Torino, Italia. Dorește să corespondeze cu copii de doisprezece ani.*

FRANCESCO BUTERA, *Contrada S. Leonardo, 92100 Agrigento, Italia. Îl interesează cărțile poștale ilustrate.*

ANTONIO AMMENDOLA, *via Passo Sella 4, 20134 Milano, Italia. Are 13 ani.*

ARCAŞII LUI ŞTEFAN CEL MARE

3

Scenariul: COSTACHE ANTON   Desene: ALBIN STĂNESCU

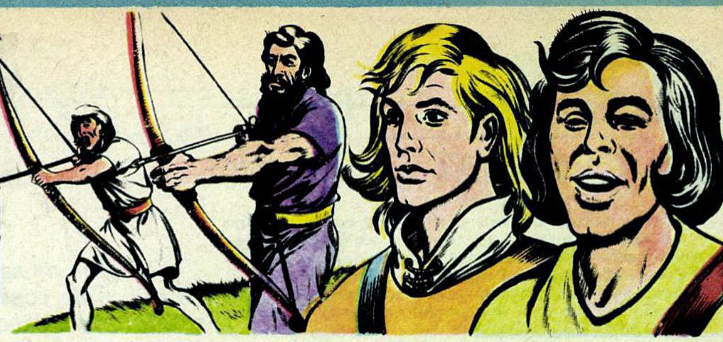

CĂPITANUL COSTEA GÎNJU ÎNSOŢIT DE DOI ARCAŞI, TOMA PITICU ŞI OANĂ CERB, PORNESC ÎN GRABĂ SPRE PUTNA SĂ DEA DE VESTE MĂRIEI SALE VODĂ-ŞTEFAN, CĂ MAMAC-HAN, CE-ŞI ZICE ÎMPĂRAT AL LUMII SE PREGĂTEŞTE SĂ PRADE ŢARA.

ÎN DRUM, LI SE ALĂTURĂ UN VECHI TOVARĂŞ DE ARME, CĂLUGĂRUL MANOILĂ.

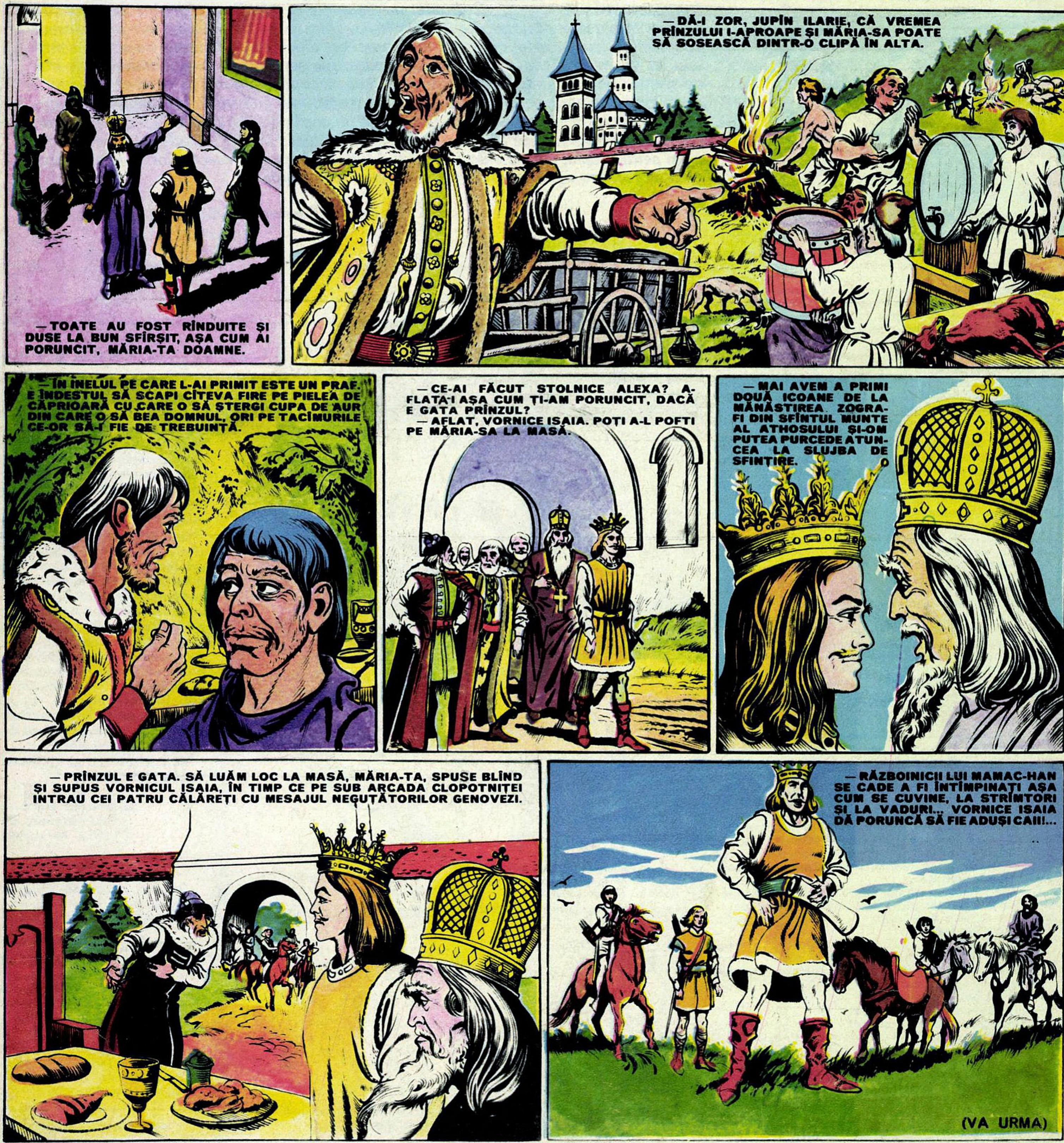
— DĂ-I ZOR, JUPÎN ILARIE, CĂ VREMEA PRÎNZULUI I-APROAPE ŞI MĂRIA-SA POATE SĂ SOSEASCĂ DINTR-O CLIPĂ ÎN ALTA.
— TOATE AU FOST RÎNDUITE ŞI DUSE LA BUN SFÎRŞIT, AŞA CUM AI PORUNCIT, MĂRIA-TA DOAMNE.
— ÎN INELUL PE CARE L-AI PRIMIT ESTE UN PRAF. E ÎNDESTUL SĂ SCAPI CÎTEVA FIRE PE PIELEA DE CĂPRIOARĂ CU CARE O SĂ ŞTERGI CUPA DE AUR DIN CARE O SĂ BEA DOMNUL, ORI PE TACÎMURILE CE-OR SĂ-I FIE DE TREBUINŢĂ.
— CE-AI FĂCUT STOLNICE ALEXA? AFLATA-I AŞA CUM ŢI-AM PORUNCIT, DACĂ E GATA PRÎNZUL?
— AFLAT, VORNICE ISAIA. POŢI A-L POFTI PE MĂRIA-SA LA MASĂ.
— MAI AVEM A PRIMI DOUĂ ICOANE DE LA MĂNĂSTIREA ZOGRAFI DIN SFÎNTUL MUNTE AL ATHOSULUI ŞI-OM PUTEA PURCEDE ATUNCEA LA SLUJBA DE SFINŢIRE.
— PRÎNZUL E GATA. SĂ LUĂM LOC LA MASĂ, MĂRIA-TA, SPUSE BLÎND ŞI SUPUS VORNICUL ISAIA, ÎN TIMP CE PE SUB ARCADA CLOPOTNIŢEI INTRAU CEI PATRU CĂLĂREŢI CU MESAJUL NEGUŢĂTORILOR GENOVEZI.
— RĂZBOINICII LUI MAMAC-HAN SE CADE A FI ÎNTÎMPINAŢI AŞA CUM SE CUVINE, LA STRÎMTORI ŞI LA VADURI... VORNICE ISAIA DĂ PORUNCĂ SĂ FIE ADUŞI CAII!...
(VA URMA)

Redacţia: Bucureşti, Piaţa Scînteii nr. 1 telefon 17 60 10. Redactor şef: Mihai NEGULESCU. Redactor şef-adjunct: Petre GHELMEZ. Secretar general de redacţie: Ovidiu ZOTTA. Administraţia: Editura SCÎNTEIA, Bucureşti, Piaţa Scînteii nr. 1, telefon 17 60 10. Tiparul: Combinatul Poligrafic «CASA SCÎNTEII». Redactor de număr: E. ROŞCA. Redactor artistic: Ion DONCA. Tehnoredactor: Lucia SICOMAŞ.

1 leu